

Dansk udgave

Retsforskrifter

Indhold

I *Retsakter hvis offentliggørelse er obligatorisk*

- * Kommissionens forordning (EF) nr. 386/96 af 1. marts 1996 om ændring af forordning (EØF) nr. 220/91 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EØF) nr. 1360/78 om producentsammenslutninger og foreninger af sådanne 1
- * Kommissionens forordning (EF) nr. 387/96 af 1. marts 1996 om ændring af forordning (EØF) nr. 2698/93 og (EF) nr. 1590/94 og om fastsættelse af de mængder, der er til rådighed i svinekødssektoren for perioden fra den 1. april til den 30. juni 1996 i forbindelse med de EF-toldkontingenter, der er fastsat i Europaaftalerne, jf. Rådets forordning (EF) nr. 3066/95 4
- * Kommissionens forordning (EF) nr. 388/96 af 1. marts 1996 om berigtigelse af forordning (EF) nr. 1600/95 om gennemførelsesbestemmelser for importordningen og om åbning af toldkontingenter for mælk og mejeriprodukter 12
- Kommissionens forordning (EF) nr. 389/96 af 1. marts 1996 om ændring af eksportrestitutionerne inden for fjerkrækødssektoren 13
- Kommissionens forordning (EF) nr. 390/96 af 1. marts 1996 om fastlæggelse af, i hvilket omfang ansøgninger om eksportlicenser for fjerkrækødssektoren kan imødekommes..... 15
- Kommissionens forordning (EF) nr. 391/96 af 1. marts 1996 om ændring af de repræsentative priser og tillægstolden ved indførsel af visse sukkerprodukter 16
- Kommissionens forordning (EF) nr. 392/96 af 1. marts 1996 om faste importværdier med henblik på fastsættelsen af indgangsprisen for visse frugter og grøntsager 18

Kommissionen

96/177/EF:

- * Kommissionens beslutning af 19. juli 1995 om en fusions uforenelighed med fællesmarkedet og med EØS-aftalen (Sag nr. IV/M. 490 — Nordic Satellite Distribution) ⁽¹⁾ 20

96/178/EKSF:

- * Kommissionens beslutning af 18. oktober 1995 om statsstøtte ydet af delstaten Bayern til EKSF-stålvirksomheden Neue Maxhütte Stahlwerke GmbH Sulzbach-Rosenberg ⁽¹⁾ 41

96/179/EF:

- * Kommissionens beslutning af 31. oktober 1995 om pålæg til den tyske regering om at fremlægge alle oplysninger om Volkswagen-koncernens investeringsprojekter i de nye tyske delstater og om støtten hertil (C 62/91 ex NN 75, 77, 78 og 79/91) ⁽¹⁾ 50

⁽¹⁾ Tekst af betydning for EØS

I

(Retsakter hvis offentliggørelse er obligatorisk)

KOMMISSIONENS FORORDNING (EF) Nr. 386/96

af 1. marts 1996

om ændring af forordning (EØF) nr. 220/91 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EØF) nr. 1360/78 om producentsammenslutninger og foreninger af sådanne

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

kendelsen af denne sammenslutning eller forening, fordi minimumsproduktionskravene ikke er opfyldt;

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab,

de i denne forordning fastsatte foranstaltninger er i overensstemmelse med udtalelse fra Komitéen for Landbrugsstrukturerne og Udvikling af Landdistrikterne —

under henvisning til Rådets forordning (EØF) nr. 1360/78 af 19. juni 1978 om producentsammenslutninger og foreninger af sådanne⁽¹⁾, senest ændret ved akten vedrørende Østrigs, Finlands og Sveriges tiltrædelse, særlig artikel 6, stk. 3, andet og tredje led, og

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

ud fra følgende betragtninger:

Ifølge bilag I, del V, afsnit C, nr. 2, litra a), til akten vedrørende Østrigs, Finlands og Sveriges tiltrædelse gælder forordning (EØF) nr. 1360/78 også for hele Finland;

Artikel 1

I forordning (EØF) nr. 220/91 foretages følgende ændringer:

1) I artikel 2 indsættes som stk. 4:

ved Kommissionens forordning (EØF) nr. 220/91⁽²⁾, senest ændret ved forordning (EF) nr. 1755/95⁽³⁾, er der fastsat gennemførelsesbestemmelser om producentsammenslutninger og foreninger af sådanne; bestemmelserne må suppleres, fordi forordning (EØF) nr. 1360/78 nu også gælder for Finland;

»4. Produktionsfald for en sammenslutning eller for en forening af sådanne i et givet år som følge af naturkatastrofer medfører ikke automatisk den konklusion, at de i stk. 1 omhandlede betingelser for anerkendelsen ikke længere er opfyldt.

for at sikre en tilfredsstillende koncentration af udbuddet bør der fastsættes minimumskrav til medlemmernes konventionelle og økologiske produktion samt antal; for at sikre, at foreningerne har en rimelig økonomisk betydning, bør der fastsættes et minimumskrav til det antal medlemmer, de har, samt en passende områdemæssig spredning;

En skønsmæssig beregning af produktionen baseret på gennemsnitsproduktionen i de tre foregående normalår kan anvendes og på forhånd meddeles Kommissionen, for at der kan tages hensyn til naturkatastrofer, som indtræffer i løbet af et år, således at producentsammenslutningerne fortsat er anerkendt i områder, som medlemsstaten har afgrænset som værende ramt af den pågældende naturkatastrofe.

et midlertidigt produktionsfald for en sammenslutning eller for en forening af sådanne som følge af naturkatastrofer bør ikke automatisk føre til inddragelse af aner-

Hvad angår den værdi af medlemmernes produkter, der anvendes til beregning af igangsætningsstøtten, jf. artikel 10, stk. 2a, i forordning (EØF) nr. 1360/78, kan der kun tages hensyn til den reelt markedsførte produktion.»

⁽¹⁾ EFT nr. L 166 af 23. 6. 1978, s. 1.

⁽²⁾ EFT nr. L 26 af 31. 1. 1991, s. 15.

⁽³⁾ EFT nr. L 170 af 20. 7. 1995, s. 7.

2) I artikel 3, stk. 2, indsættes som litra i):

- *i) hvad angår Finland, skal foreninger bestå af mindst fem anerkendte sammenslutninger og dække mindst to len; i den forbindelse betragtes Åland som et len. Hvad angår den økologiske produktion, skal foreningerne opfylde mindstekravene i punkt IXa i bilaget med hensyn til dyrkningsareal, omsætning, andel af den nationale økologiske produktion og antal anerkendte producentsammenslutninger.*

3) I bilaget indsættes tabel IX for den konventionelle produktion og tabel IXa for den økologiske produktion, der er anført i bilaget til nærværende forordning, efter tabel VIII og inden fodnoterne.

Artikel 2

Denne forordning træder i kraft på tredjedagen efter offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 1. marts 1996.

På Kommissionens vegne

Franz FISCHLER

Medlem af Kommissionen

BILAG

IX. Producentsammenslutninger i Finland (konventionel produktion)

KN-kode	Varer	Producentsammenslutninger	
		Produktionsvolumen eller omsætning	Minimums-medlemstal
Kapitel 6	Levende planter, og afskårne blomster og blade (*)	400 000 ECU	5
	Kartofler, friske eller kølede (†):		
0701 90 90	a) spisekartofler	2 000 tons	10
0701 90 59	b) nye kartofler	300 tons	10
0701 90 51			
ex 1214	Hø	500 tons	15

IXa. Producentsammenslutninger i Finland (økologisk produktion)

KN-kode	Varer	Producentsammenslutninger		Foreninger			
		Produktionsvolumen eller omsætning	Minimums-medlemstal	Minimumsareal eller ækvivalenten heraf	Omsætning (mio. ECU)	Andel af det nationale økologiske produktionsvolumen (%)	Minimums-medlemstal
ex 0701	Kartofler, friske eller kølede (†):						
0701 90 90	a) spisekartofler	500 tons	10	300 ha	1	25	5
1001 indtil 1004	Korn	200 tons	20	1 000 ha	0,4	10	5*

KOMMISSIONENS FORORDNING (EF) Nr. 387/96

af 1. marts 1996

om ændring af forordning (EØF) nr. 2698/93 og (EF) nr. 1590/94 og om fastsættelse af de mængder, der er til rådighed i svinekødssektoren for perioden fra den 1. april til den 30. juni 1996 i forbindelse med de EF-toldkontingenter, der er fastsat i Europaftalerne, jf. Rådets forordning (EF) nr. 3066/95

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE
FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab,

under henvisning til Rådets forordning (EF) nr. 3066/95 af 22. december 1995 om visse indrømmelser i form af EF-toldkontingenter for en række landbrugsprodukter og om autonom og midlertidig tilpasning af visse landbrugsindrømmelser i Europaftalerne for at tage hensyn til den landbrugsaftale som er indgået under de multilaterale handelsforhandlinger i Uruguay-rundens regi⁽¹⁾, særlig artikel 8

under henvisning til Rådets forordning (EØF) nr. 2759/75 af 29. oktober 1975 om den fælles markedsordning for svinekød⁽²⁾, senest ændret ved forordning (EF) nr. 3290/94⁽³⁾, særlig artikel 22, og

ud fra følgende betragtninger:

Der er givet indrømmelser for svinekødssektoren vedrørende visse produkter ved Kommissionens forordning (EØF) nr. 2698/93 af 30. september 1993 om gennemførelsesbestemmelser for anvendelse i svinekødssektoren af en ordning, der er fastsat i de interimsaftaler, som Fællesskabet har indgået med Polen, Ungarn og den tidligere Tjekkiske og Slovakiske Føderative Republik⁽⁴⁾, senest ændret ved forordning (EF) nr. 2416/95⁽⁵⁾, og ved Kommissionens forordning (EF) nr. 1590/94 af 30. juni 1994 om gennemførelsesbestemmelser for anvendelse i svinekødssektoren af en ordning, der er fastsat i de interimsaftaler, som Fællesskabet har indgået med Bulgarien og Rumænien⁽⁶⁾, senest ændret ved forordning (EF) nr. 2252/95⁽⁷⁾;

der er forhandlinger i gang med de pågældende lande med henblik på indgåelse af tillægsprotokoller til Euro-

paftalerne; såkaldte interimstillægsprotokoller vil udelukkende dække de handelsmæssige aspekter af tillægsprotokollerne; på grund af de for korte frister kan interimstillægsprotokollerne imidlertid ikke træde i kraft den 1. januar 1996; det er derfor hensigtsmæssigt autonomt og midlertidigt at træffe foranstaltninger til tilpasning af landbrugsindrømmelserne i Europaftalerne; disse foranstaltninger skal anvendes fra den 1. januar til den 30. juni 1996;

for at sikre en rimelig fordeling af de mængder, der er til rådighed, bør der dels tages hensyn til de mængder, der allerede er tildelt i første kvartal af 1996 og de nye mængder, dels er det nødvendigt at tage hensyn til Rådets afgørelse 94/391/EF⁽⁸⁾ om aftalen i form af brevveksling mellem Det Europæiske Fællesskab og Bulgarien og til Rådets afgørelse 94/392/EF⁽⁹⁾ om aftalen i form af brevveksling mellem Det Europæiske Fællesskab og Rumænien;

importlicenserne for de mængder, der er til rådighed for perioden den 1. januar til den 31. marts 1996, er allerede blevet udstedt på grundlag af forordning (EØF) nr. 2698/93 og (EF) nr. 1590/94; der bør derfor ske fastsættelse af de mængder, der er til rådighed for perioden fra den 1. april til den 30. juni 1996 under hensyntagen til de tildelte mængder og de toldkontingenter, der er fastsat for denne periode; for at sikre en harmonisk overgang til de nye bestemmelser, og navnlig sikre, at nedsættelsen af toldsatsen til 20 % finder sted for de mængder, der er indført efter den 1. januar 1996, i henhold til ovennævnte forordninger, bør de for meget betalte beløb refunderes;

der er blevet indrømmet nye toldkontingenter med en fast told for produkter henhørende under KN-kode 1501 00 19 og 1601 00 91 i henhold til Rådets forordning (EF) nr. 3066/95; det er derfor nødvendigt at indsætte de pågældende produkter i bilag I til forordning (EØF) nr. 2698/93;

de i denne forordning fastsatte foranstaltninger er i overensstemmelse med udtalelse fra Forvaltningskomitéen for Svinekød —

⁽¹⁾ EFT nr. L 328 af 30. 12. 1995, s. 31.

⁽²⁾ EFT nr. L 282 af 1. 11. 1975, s. 1.

⁽³⁾ EFT nr. L 349 af 31. 12. 1994, s. 105.

⁽⁴⁾ EFT nr. L 245 af 1. 10. 1993, s. 80.

⁽⁵⁾ EFT nr. L 248 af 14. 10. 1995, s. 28.

⁽⁶⁾ EFT nr. L 167 af 1. 7. 1994, s. 16.

⁽⁷⁾ EFT nr. L 230 af 27. 9. 1995, s. 12.

⁽⁸⁾ EFT nr. L 178 af 12. 7. 1994, s. 69.

⁽⁹⁾ EFT nr. L 178 af 12. 7. 1994, s. 75.

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

I forordning (EØF) nr. 2698/93 foretages følgende ændringer:

Artikel 1, stk. 1, affattes således:

»Ved indførsel til EF i henhold til den ordning, der er fastsat i artikel 14, stk. 2 og 4, i interimsaftalerne, af produkter, som henhører under gruppe 1, 2, 3, 4, H 1, H 2, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12 og 13 som anført i bilag I til nærværende forordning, skal der fremlægges importlicens.»

Artikel 2

Bilag I og bilag II til forordning (EØF) nr. 2698/93 affattes som angivet i bilag I og II til nærværende forordning.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 1. marts 1996.

Artikel 3

Bilag I til forordning (EF) nr. 1590/94 affattes som angivet i bilag III til nærværende forordning.

Artikel 4

De mængder, der er til rådighed for produkter henhørende under gruppe 1, 2, 3, 4, H 1, H 2, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16 og 17 som omhandlet i bilag I til forordning (EØF) nr. 2698/93 og (EF) nr. 1590/94 for perioden fra den 1. april til den 30. juni 1996, er anført i bilag IV til nærværende forordning.

Artikel 5

For produkter henhørende under gruppe 1, 2, 3, 4, H1, H2, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16 og 17, der indføres i henhold til importlicenser, som er udnyttet fra den 1. januar 1996, refunderes de for meget betalte beløb til de pågældende.

Artikel 6

Denne forordning træder i kraft på syvendedagen efter offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Den anvendes fra den 1. januar til den 30. juni 1996.

På Kommissionens vegne

Franz FISCHLER

Medlem af Kommissionen

BILAG I

»BILAG I

A. Produkter med oprindelse i Republikken Ungarn

<i>(tons)</i>			
Gruppe	KN-kode	1. januar til 30. juni 1996	Toldsats (%)
1	1601 00 91	3 320	20 %
2	1602 49 15 1602 49 19 1602 41 10 1602 42 10 1602 49 11 1602 49 13 1602 49 30 1602 49 50	279	20 %
3	0210 11 11 0210 12 11 0210 19 40 0210 19 51	750	20 %
4	0203 11 10 0203 12 11 0203 12 19 0203 19 11 0203 19 13 0203 19 15 0203 19 55 ^(?) 0203 19 59 0203 21 10 0203 22 11 0203 22 19 0203 29 11 0203 29 13 0203 29 15 0203 29 55 ^(?) 0203 29 59	15 085	20 %
H 1	1501 00 19	1 200	164 ECU/ton
H 2	1601 00 91	250	1 759 ECU/ton

(¹) Procent af konventionaltolden.

(²) Undtagen mørbrad, der frembydes særskilt.

B. Produkter med oprindelse i Republikken Polen

<i>(tons)</i>			
Gruppe	KN-kode	1. januar til 30. juni 1996	Toldsats (%)
5	0210 11 11 0210 11 19 0210 11 31 0210 11 39 0210 12 11 0210 12 19 0210 19 10 0210 19 20 0210 19 30 0210 19 40 0210 19 51 0210 19 59 0210 19 60 0210 19 70 0210 19 81 0210 19 89	1 500	20 %

(tons)

Gruppe	KN-kode	1. januar til 30. juni 1996	Toldsats (%)
6	1601 00 91 1601 00 99	1 125	20 %
7	1602 41 10 1602 42 10 1602 49 11 1602 49 13 1602 49 15 1602 49 19 1602 49 30 1602 49 50	4 800	20 %
8	0103 92 19	700	20 %
9	0203 11 10 0203 12 11 0203 12 19 0203 19 11 0203 19 13 0203 19 15 0203 19 55 ⁽²⁾ 0203 19 59 0203 21 10 0203 22 11 0203 22 19 0203 29 11 0203 29 13 0203 29 15 0203 29 55 ⁽²⁾ 0203 29 59	4 900	20 %

(¹) Procent af konventionaltolden.

(²) Undtagen mørbrad, der frembydes særskilt.

C. Produkter med oprindelse i Den Tjekkiske Republik

(tons)

Gruppe	KN-kode	1. januar til 30. juni 1996	Toldsats (%)
10	0103 92 19 0203 11 10 0203 12 11 0203 12 19 0203 19 11 0203 19 13 0203 19 15 0203 19 55 ⁽²⁾ 0203 19 59 0203 21 10 0203 22 11 0203 22 19 0203 29 11 0203 29 13 0203 29 15 0203 29 55 ⁽²⁾ 0203 29 59	2 135	20 %
11	1602 41 10 1602 42 10 1602 49	355	20 %

(¹) Procent af konventionaltolden.

(²) Undtagen mørbrad, der frembydes særskilt.

D. Produkter med oprindelse i Den Slovakiske Republik

(tons)

Gruppe	KN-kode	1. januar til 30. juni 1996	Toldsats ⁽¹⁾
12	0103 92 19 0203 11 10 0203 12 11 0203 12 19 0203 19 11 0203 19 13 0203 19 15 0203 19 55 ⁽²⁾ 0203 19 59 0203 21 10 0203 22 11 0203 22 19 0203 29 11 0203 29 13 0203 29 15 0203 29 55 ⁽²⁾ 0203 29 59	1 065	20 %
13	1602 41 10 1602 42 10 1602 49	105	20 %

⁽¹⁾ Procent af konventionaltolden.

⁽²⁾ Undtagen mørbrad, der frembydes særskilt.

BILAG II

»BILAG II

Anvendelse af forordning (EF) nr. 387/96

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER GD VI/D/3 — Svinekød

Ansøgninger om importlicenser med nedsat importafgift	Dato	Periode
---	------	---------

Medlemsstat:

Afsender:

Kontaktperson:

Telefon:

Telefax:

Gruppe	Mængde, der ansøges om (tons)
1	
2	
3	
4	
H 1	
H 2	
5	
6	
7	
8	
9	
10	
11	
12	
13*	

BILAG III

BILAG I

A. Produkter med oprindelse i Republikken Bulgarien

(tons)

Gruppe	KN-kode	1. januar til 30. juni 1996	Toldsats (¹)
14	0203 11 10 0203 29 55 (²)	114,6	20 %

(¹) Procent af konventionaltolden.

(²) Undtagen mørbrød, der frembydes særskilt.

B. Produkter med oprindelse i Rumænien

(tons)

Gruppe	KN-kode	1. januar til 30. juni 1996	Toldsats (¹)
15	1601 00 91 1601 00 99	510	20 %
16	1602 41 10 1602 42 10 1602 49 11 1602 49 13 1602 49 15 1602 49 19 1602 49 30 1602 49 50	1 021,5	20 %
17	0203 11 10 0203 12 11 0203 12 19 0203 19 11 0203 19 13 0203 19 15 0203 19 55 (²) 0203 19 59 0203 21 10 0203 22 11 0203 22 19 0203 29 11 0203 29 13 0203 29 15 0203 29 55 (²) 0203 29 59	7 235	20 %

(¹) Procent af konventionaltolden.

(²) Undtagen mørbrød, der frembydes særskilt.

BILAG IV

Gruppe	Samlet mængde, der er til rådighed for perioden fra den 1. april til den 30. juni 1996
<i>(tons)</i>	
UNGARN:	
1	1 792,5
2	212,2
3	725
4	10 451
H 1	1 200
H 2	500
POLEN:	
5	1 500
6	941
7	4 451
8	700
9	4 900
TJEKKIET:	
10	2 135
11	355
SLOVAKIET:	
12	1 065
13	105
BULGARIEN:	
14	114,6
RUMÆNIEN:	
15	510
16	960,1
17	7 235

KOMMISSIONENS FORORDNING (EF) Nr. 388/96

af 1. marts 1996

om berigtigelse af forordning (EF) nr. 1600/95 om gennemførelsesbestemmelser for importordningen og om åbning af toldkontingenter for mælk og mejeriprodukterKOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE
FÆLLESSKABER HAR —under henvisning til traktaten om oprettelse af Det
Europæiske Fællesskab,under henvisning til Rådets forordning (EØF) nr. 804/68
af 27. juni 1968 om den fælles markedsordning for mælk
og mejeriprodukter⁽¹⁾, senest ændret ved Kommissionens
forordning (EF) nr. 2931/95⁽²⁾, særlig artikel 13, stk. 3, og
artikel 16, stk. 1 og 4, og

ud fra følgende betragtninger:

I artikel 15 i Kommissionens forordning (EF) nr. 1600/
95⁽³⁾, senest ændret ved forordning (EF) nr. 32/96⁽⁴⁾, er
der for licenserne fastsat en gyldighedsperiode, som ikke
kan overskride datoen den 30. juni, der følger efter udste-
delsesdatoen; der er sket en fejl ved oversættelsen af
denne bestemmelse til finsk; fejlen bør berigtiges med
virkning fra den 1. juli 1995;de i denne forordning fastsatte foranstaltninger er i over-
ensstemmelse med udtalelse fra Forvaltningskomitéen for
Mælk og Mejeriprodukter —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

(Vedrører kun den finske udgave).

*Artikel 2*Denne forordning træder i kraft på dagen for offentliggø-
relsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*.

Den anvendes fra den 1. juli 1995.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver
medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 1. marts 1996.

På Kommissionens vegne

Franz FISCHLER

Medlem af Kommissionen⁽¹⁾ EFT nr. L 148 af 28. 6. 1968, s. 13.⁽²⁾ EFT nr. L 307 af 20. 12. 1995, s. 10.⁽³⁾ EFT nr. L 151 af 1. 7. 1995, s. 12.⁽⁴⁾ EFT nr. L 8 af 11. 1. 1996, s. 16.

KOMMISSIONENS FORORDNING (EF) Nr. 389/96

af 1. marts 1996

om ændring af eksportrestitutionerne inden for fjerkrækødssektoren

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE
FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det
Europæiske Fællesskab,

under henvisning til Rådets forordning (EØF) nr. 2777/75
af 29. oktober 1975 om den fælles markedsordning for
fjerkrækød⁽¹⁾, senest ændret ved forordning (EF) nr.
2916/95⁽²⁾, særlig artikel 8, stk. 3, og

ud fra følgende betragtninger:

Eksportrestitutionerne inden for fjerkrækødssektoren er
fastsat ved Kommissionens forordning (EF) nr. 273/96⁽³⁾,
senest ændret ved forordning (EF) nr. 308/96⁽⁴⁾;

anvendelsen af de i artikel 8 i forordning (EØF) nr.
2777/75 fastsatte kriterier på de oplysninger, som

Kommissionen for øjeblikket har kendskab til, fører til at
ændre de for tiden gældende eksportrestitutioner i over-
ensstemmelse med bilaget til nærværende forordning —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

De i bilaget til forordning (EF) nr. 273/96 fastsatte
eksportrestitutioner for de i artikel 1, stk. 1, i den ændrede
forordning (EØF) nr. 2777/75 nævnte produkter ændres i
overensstemmelse med bilaget til denne forordning.

Artikel 2

Denne forordning træder i kraft den 4. marts 1996.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver
medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 1. marts 1996.

På Kommissionens vegne

Franz FISCHLER

Medlem af Kommissionen

⁽¹⁾ EFT nr. L 282 af 1. 11. 1975, s. 77.

⁽²⁾ EFT nr. L 305 af 19. 12. 1995, s. 49.

⁽³⁾ EFT nr. L 36 af 14. 2. 1996, s. 18.

⁽⁴⁾ EFT nr. L 43 af 21. 2. 1996, s. 6.

BILAG

til Kommissionens forordning af 1. marts 1996 om ændring af eksportrestitutionerne inden for fjerkrækssektoren

Produktkode	Restitutionsbestemmelse (1)	Restitutionsbeløb (2)	Produktkode	Restitutionsbestemmelse (1)	Restitutionsbeløb (2)
		ECU/100 stk.			ECU/100 kg
0105 11 11 000	01	1,60	0207 25 10 000	04	8,00
0105 11 19 000	01	1,60	0207 25 90 000	04	8,00
0105 11 91 000	01	1,60	0207 14 20 900	05	4,50
0105 11 99 000	01	1,60	0207 14 60 900	05	4,50
		ECU/100 kg	0207 14 70 190	05	4,50
0207 12 10 900	02	30,00	0207 14 70 290	05	4,50
	03	8,00	0207 27 10 990	04	12,00
0207 12 90 190	02	33,00	0207 27 60 000	04	6,50
	03	8,00	0207 27 70 000	04	6,50

(1) Bestemmelserne er følgende:

01 Alle destinationer med undtagelse af Amerikas Forenede Stater

02 Angola, Saudi-Arabien, Kuwait, Bahrain, Qatar, Oman, De Forenede Arabiske Emirater, Jordan, Yemen, Libanon, Iran, Armenien, Aserbajdsjan, Georgien, Rusland, Usbekistan og Tadsjikistan

03 Alle destinationer med undtagelse af Amerikas Forenede Stater, Bulgarien, Polen, Ungarn, Rumænien, Slovakiet, Tjekkiet, og destinationerne nævnt under 02

04 Alle destinationer med undtagelse af Amerikas Forenede Stater, Bulgarien, Polen, Ungarn, Rumænien, Slovakiet og Tjekkiet

05 Alle destinationer med undtagelse af Amerikas Forenede Stater, Bulgarien, Polen, Ungarn, Rumænien, Slovakiet, Tjekkiet, Armenien, Aserbajdsjan, Hviderusland, Georgien, Kasakhstan, Kirgistan, Moldova, Rusland, Tadsjikistan, Turkmenistan, Usbekistan, Ukraine, Litauen, Estland og Letland.

(2) Der kan kun ydes restitutioner for eksport til Den Føderative Republik Jugoslavien (Serbien og Montenegro), hvis betingelserne i den ændrede forordning (EØF) nr. 990/93 og forordning (EF) nr. 2815/95 overholdes.

NB: Produktkoderne, herunder henvisninger til fodnoter, er fastsat i Kommissionens ændrede forordning (EØF) nr. 3846/87.

KOMMISSIONENS FORORDNING (EF) Nr. 390/96

af 1. marts 1996

om fastlæggelse af, i hvilket omfang ansøgninger om eksportlicenser for fjerkrækødssektoren kan imødekommes

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE
FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab,

under henvisning til Kommissionens forordning (EF) nr. 1372/95 af 16. juni 1995 om gennemførelsesbestemmelser for ordningen med eksportlicenser for fjerkrækødssektoren⁽¹⁾, senest ændret ved forordning (EF) nr. 180/96⁽²⁾, særlig artikel 3, stk. 4, og

ud fra følgende betragtninger:

I forordning (EF) nr. 1372/95 er der fastsat særlige foranstaltninger, når ansøgningerne om eksportlicens omfatter mængder og/eller udgifter, der overskrider eller vil kunne overskride den normale afsætning under hensyntagen til de begrænsninger, der er omhandlet i artikel 8, stk. 12, i Rådets forordning (EØF) nr. 2777/75⁽³⁾, senest ændret ved Kommissionens forordning (EF) nr. 2916/95⁽⁴⁾, og/eller de tilhørende udgifter i den pågældende periode;

markedet for visse fjerkrækødsprodukter er præget af usikkerhed; de restitutioner, der for tiden gælder for disse produkter, kan medføre ansøgning om eksportlicenser i spekulationsøjemed; udstedelsen af licenser for de mængder, der blev anmodet om fra den 26. til den 28. februar 1996, kan medføre en overskridelse af de mængder, der svarer til den normale afsætning af de pågældende produkter; de ansøgninger for de pågældende produkter, som eksportlicenserne endnu ikke er udstedt for, bør afvi-

ses, og de antagelseskoeficienter, der skal anvendes på visse mængder, der er anmodet om, bør fastsættes —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

Med hensyn til ansøgningerne om eksportlicenser, der blev indgivet i henhold til forordning (EF) nr. 1372/95 for fjerkrækødssektoren:

- 1) antages de ansøgninger, der blev indgivet fra den 26. til den 28. februar 1996, med en koeficient på 100 % for kategori 5, 6 og 8, der er omhandlet i bilag I til nævnte forordning
- 2) antages de ansøgninger, der blev indgivet fra den 26. til den 28. februar 1996, med en koeficient på 54 % for kategori 3 og 4, der er omhandlet i bilag I til nævnte forordning
- 3) tages de ansøgninger, der er til behandling, og hvor udstedelsen skulle været sket fra den 4. marts 1996 for kategori 7, der er omhandlet i bilag I til nævnte forordning, ikke til følge.

Artikel 2

Denne forordning træder i kraft den 4. marts 1996.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 1. marts 1996.

På Kommissionens vegne

Franz FISCHLER

Medlem af Kommissionen⁽¹⁾ EFT nr. L 133 af 17. 6. 1995, s. 26.⁽²⁾ EFT nr. L 25 af 1. 2. 1996, s. 27.⁽³⁾ EFT nr. L 282 af 1. 11. 1975, s. 77.⁽⁴⁾ EFT nr. L 305 af 19. 12. 1995, s. 49.

KOMMISSIONENS FORORDNING (EF) Nr. 391/96

af 1. marts 1996

om ændring af de repræsentative priser og tillægstolden ved indførsel af visse sukkerprodukter

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab,

under henvisning til Rådets forordning (EØF) nr. 1785/81 af 30. juni 1981 om den fælles markedsordning for sukker⁽¹⁾, senest ændret ved forordning (EF) nr. 1101/95⁽²⁾,

under henvisning til Kommissionens forordning (EF) nr. 1423/95 af 23. juni 1995 om gennemførelsesbestemmelser for import af sukkerprodukter undtagen melasse⁽³⁾, ændret ved forordning (EF) nr. 2528/95⁽⁴⁾, særlig artikel 1, stk. 2, andet afsnit, og artikel 3, stk. 1, og

ud fra følgende betragtninger:

Størrelsen af de repræsentative priser og af tillægstolden for import af hvidt sukker, råsukker og visse sirupper er fastsat i Kommissionens forordning (EF) nr. 1568/95⁽⁵⁾, senest ændret ved forordning (EF) nr. 379/96⁽⁶⁾;

anvendelsen af de bestemmelser, der er nævnt i forordning (EF) nr. 1423/95, på de oplysninger, som Kommissionen har kendskab til, gør det nødvendigt at ændre de nuværende beløb i overensstemmelse med bilaget til nærværende forordning —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

De repræsentative priser og den tillægstold, der gælder ved indførsel af de i artikel 1 i forordning (EF) nr. 1423/95 omhandlede produkter, fastsættes som angivet i bilaget.

Artikel 2

Denne forordning træder i kraft den 2. marts 1996.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 1. marts 1996.

På Kommissionens vegne

Franz FISCHLER

Medlem af Kommissionen

⁽¹⁾ EFT nr. L 177 af 1. 7. 1981, s. 4.

⁽²⁾ EFT nr. L 110 af 17. 5. 1995, s. 1.

⁽³⁾ EFT nr. L 141 af 24. 6. 1995, s. 16.

⁽⁴⁾ EFT nr. L 258 af 28. 10. 1995, s. 50.

⁽⁵⁾ EFT nr. L 150 af 1. 7. 1995, s. 36.

⁽⁶⁾ EFT nr. L 51 af 1. 3. 1996, s. 35.

BILAG

til Kommissionens forordning af 1. marts 1996 om ændring af de repræsentative priser og den tillægstold, der gælder ved indførsel af hvidt sukker, rå sukker og produkter henhørende under KN-kode 1702 90 99

(ECU)

KN-kode	Repræsentativ pris pr. 100 kg netto af det pågældende produkt	Tillægstold pr. 100 kg netto af det pågældende produkt
1701 11 10 ⁽¹⁾	24,14	4,23
1701 11 90 ⁽¹⁾	24,14	9,46
1701 12 10 ⁽¹⁾	24,14	4,04
1701 12 90 ⁽¹⁾	24,14	9,03
1701 91 00 ⁽²⁾	31,11	9,68
1701 99 10 ⁽²⁾	31,11	5,16
1701 99 90 ⁽²⁾	31,11	5,16
1702 90 99 ⁽³⁾	0,31	0,34

⁽¹⁾ Fastsat for standardkvaliteten, sådan som defineret i artikel 1 i Rådets forordning (EØF) nr. 431/68 (EFT nr. L 89 af 10. 4. 1968, p. 3), som ændret.

⁽²⁾ Fastsat for standardkvaliteten, sådan som defineret i artikel 1 i Rådets forordning (EØF) nr. 793/72 (EFT nr. L 94 af 21. 4. 1972, p. 1).

⁽³⁾ Fastsat pr. 1 % indhold af saccharose.

KOMMISSIONENS FORORDNING (EF) Nr. 392/96

af 1. marts 1996

om faste importværdier med henblik på fastsættelsen af indgangsprisen for visse frugter og grøntsager

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab,

under henvisning til Kommissionens forordning (EF) nr. 3223/94 af 21. december 1994 om gennemførelsesbestemmelser til importordningen for frugt og grøntsager⁽¹⁾, senest ændret ved forordning (EF) nr. 2933/95⁽²⁾, særlig artikel 4, stk. 1,

under henvisning til Rådets forordning (EØF) nr. 3813/92 af 28. december 1992 om den regningsenhed og de omregningskurser, der skal anvendes i den fælles landbrugspolitik⁽³⁾, senest ændret ved forordning (EF) nr. 150/95⁽⁴⁾, særlig artikel 3, stk. 3, og

ud fra følgende betragtninger:

I forordning (EF) nr. 3223/94 fastsættes som følge af gennemførelsen af resultaterne af de multilaterale handelsforhandlinger under Uruguay-runden kriterierne

for Kommissionens fastsættelse af de faste værdier ved import fra tredjelande for de produkter og perioder, der er anført i nævnte forordnings bilag;

ved anvendelse af ovennævnte kriterier skal de faste importværdier fastsættes på de niveauer, der findes i bilaget til nærværende forordning —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

De faste importværdier, der er omhandlet i artikel 4 i forordning (EF) nr. 3223/94, fastsættes som anført i tabellen i bilaget.

Artikel 2

Denne forordning træder i kraft den 2. marts 1996.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 1. marts 1996.

På Kommissionens vegne

Franz FISCHLER

Medlem af Kommissionen

⁽¹⁾ EFT nr. L 337 af 24. 12. 1994, s. 66.

⁽²⁾ EFT nr. L 307 af 20. 12. 1995, s. 21.

⁽³⁾ EFT nr. L 387 af 31. 12. 1992, s. 1.

⁽⁴⁾ EFT nr. L 22 af 31. 1. 1995, s. 1.

BILAG

til Kommissionens forordning af 1. marts 1996 om faste importværdier med henblik på fastsættelsen af indgangsprisen for visse frugter og grøntsager

(ECU/100 kg)			(ECU/100 kg)		
KN-kode	Tredjelandskode ⁽¹⁾	Fast importværdi	KN-kode	Tredjelandskode ⁽¹⁾	Fast importværdi
0702 00 15	052	43,7	0805 30 20	052	51,5
	060	80,2		204	88,8
	064	59,6		220	74,0
	066	41,7		388	67,5
	068	62,3		400	61,2
	204	84,5		512	54,8
	208	44,0		520	66,5
	212	83,1		524	100,8
	624	161,5		528	85,1
	999	73,4		600	78,9
0707 00 15	052	125,6	0808 10 51, 0808 10 53, -0808 10 59	624	61,0
	053	156,2		999	71,8
	060	61,0		052	64,0
	066	53,8		064	78,6
	068	121,6		388	105,8
	204	144,3		400	73,2
	624	156,5		404	69,3
0709 10 10	999	117,0	508	68,4	
	220	369,6	512	87,7	
0709 90 73	999	369,6	524	57,4	
	052	134,9	528	97,9	
	204	77,5	624	86,5	
	412	54,2	728	107,3	
	624	241,6	800	78,0	
	999	127,1	804	21,0	
0805 10 01, 0805 10 05, 0805 10 09	052	46,4	0808 20 31	999	76,5
	204	41,1		039	103,0
	208	58,0		052	86,3
	212	47,7		064	72,5
	220	47,1		388	88,3
	388	40,5		400	111,9
	400	42,2		512	69,3
	436	41,6		528	67,8
	448	36,4		624	79,0
	600	75,3		728	115,4
	624	49,4		800	55,8
	999	47,8		804	112,9
				999	87,5

(¹) Den statistiske landefortegnelse, der er fastsat i Kommissionens forordning (EF) nr. 3079/94 (EFT nr. L 325 af 17. 12. 1994, s. 17). Koden »999« repræsenterer »anden oprindelse«.

II

(Retsakter hvis offentliggørelse ikke er obligatorisk)

KOMMISSIONEN

KOMMISSIONENS BESLUTNING

af 19. juli 1995

om en fusions uforenelighed med fællesmarkedet og med EØS-aftalen

(Sag nr. IV/M. 490 — Nordic Satellite Distribution)

(Kun den engelske udgave er autentisk)

(Tekst af betydning for EØS)

(96/177/EF)

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE
FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det
Europæiske Fællesskab,

under henvisning til Rådets forordning (EØF) nr. 4064/89
af 21. december 1989 om kontrol med fusioner og virk-
somhedsovertagelser⁽¹⁾, ændret ved forordning (EØF) nr.
2367/90⁽²⁾, særlig artikel 8, stk. 3,

under henvisning til EØS-aftalens artikel 57,

under henvisning til Kommissionens beslutning af 24.
marts 1995 om at indlede procedure i sagen,

efter at have givet de deltagende virksomheder lejlighed
til at fremsætte deres bemærkninger til de af Kommis-
sionen rejste indsigelser,

efter høring af Det Rådgivende Udvalg for Kontrol med
Fusioner og Virksomhedsovertagelser⁽³⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Genstanden for denne procedure er det joint
venture, som Norsk Telekom AS (NT), Tele
Danmark AS (TD) og Industriforvaltnings AB

Kinnevik (Kinnevik) har planer om at etablere
under navnet Nordic Satellite Distribution (NSD).

(2) Ved beslutning af 13. marts 1995 beordrede
Kommissionen gennemførelsen af fusionen stillet
helt i bero, jf. artikel 7, stk. 2, og artikel 18, stk. 2, i
forordning (EØF) nr. 4064/89 (i det følgende
benævnt »fusionsforordningen«), indtil den havde
truffet en endelig beslutning i sagen.

(3) Ved beslutning af 24. marts 1995 fastslog Kom-
missionen, at den anmeldte fusion gav anledning til
alvorlig tvivl om dens forenelighed med fællesmar-
kedet. Kommissionen indledte følgelig proceduren
efter fusionsforordningens artikel 6, stk. 1, litra c),
med hensyn til denne sag.

I. PARTERNE

(4) NT, TD og Kinnevik har sammen etableret et joint
venture, Nordic Satellite Distribution (NSD), der
skal varetage satellitbåret transmission og distribu-
tion af tv-programmer via kabelnet eller enkeltpara-
bolmodtagere i Norden (Danmark, Sverige, Norge
og Finland).

(5) NT er et norsk selskab, som kontrolleres af Telenor
AS, der ejes af den norske stat. Telenor AS, som er
den største telefonoperatør i Norge, ejer og/eller
lejer transponderkapacitet på satellitterne Thor,

⁽¹⁾ EFT nr. L 395 af 30. 12. 1989, s. 1.

⁽²⁾ EFT nr. L 257 af 21. 9. 1990, s. 13.

⁽³⁾ EFT nr. C 63 af 2. 3. 1996, s. 3.

Intelsat og TV-Sat, der er beliggende på 1° vest. Via Telenor Avidi AS ejer NT et omfattende kabelnet i Norge. Endelig er NT også distributør af tv-kanaler til enkeltparabolmodtagermarkedet i Norge, Sverige og Finland samt — via sit datterselskab, Telenor CTV — Danmark.

- (6) TD er den danske teleoperatør, hvoraf 51 % ejes af den danske stat. TD drives på koncession og har fået eneret på at levere offentlige taletelefonitjenester og andre tjenester i tilknytning hertil i Danmark samt på at installere og drive den offentlige danske telenetinfrastruktur. TD ejer et landsdækkende bredbåndsnet — hybridnettet — som for øjeblikket anvendes til at transmittere radio- og tv-signaler til lokale fordelingsnet. TD's kabelselskaber distribuerer tv-kanaler til TD's egne og andre lokale net.

- (7) Kinnevik er en privatejet svensk koncern, der primært er aktiv inden for skovbrug, landbrug, emballagematerialer, tv og andre medier samt telekommunikation. På de sidstnævnte områder ejer eller kontrollerer Kinnevik en række skandinaviske virksomheder, som hovedsagelig beskæftiger sig med:

— satellitbåret transmission (direkte til enkeltparabolmodtagere og via kabelnet) af kommercielle tv-kanaler (TV 3, TV G, TV 6, Z-TV) og betalings-tv-kanaler (TV 1000, Film Max og TV 1000 Cinema)

— distribution af satellit-tv (via datterselskaberne Viasat Sverige, Viasat Norge og Viasat Danmark)

— adgangsstyringssystemer

— radiospredning.

Desuden ejer Kinnevik 23 % af aktierne i den kommercielle svenske tv-kanal TV 4 og (...) ⁽¹⁾.

Endelig ejer Kinnevik 37,4 % af aktierne i den svenske kabeloperatør, Kabelvision AB.

II. TRANSAKTIONEN

- (8) Der er tale om, at NT, TD og Kinnevik går sammen om at etablere et joint venture, Nordic Satellite Distribution AS (NSD), som skal udbyde transponderkapacitet samt varetage transmission og

distribution af satellitbårne tv-kanaler på det nordiske marked.

- (9) NSD har til formål at etablere en attraktiv satellitposition til transmission af tv-signaler til de nordiske lande.
- (10) NSD skal udbyde satellitbårne tv-kanaler til kabel-tv-operatører og til enkeltparabolmodtagere.
- (11) Det er meningen, at NSD's distribution af satellitbårne tv-kanaler til enkeltparabolhusstande og til kabel-tv-operatører skal foregå via moderselskabernes distributionsselskaber, Viasat og Telenor CTV, samt via moderselskabernes kabel-tv-operatører.

III. FÆLLESSKABS- OG EØS-DIMENSION

- (12) Tilsammen har NT, TD og Kinnevik en verdensomsætning på 5,260 mia. ECU. TD's og Kinneviks omsætning inden for Fællesskabet udgør over 250 mio. ECU, hvoraf ikke mere end to tredjedele realiseres i en og samme medlemsstat. Fusionen har følgelig fællesskabsdimension.
- (13) Da de deltagende virksomheders samlede omsætning på EFTA-staternes område overstiger 25 % af deres samlede omsætning inden for EØS, er denne fusion desuden et samarbejdsanliggende, jf. EØS-aftalens artikel 58 og protokol 24.

IV. STRUKTUREN OG TEKNOLOGIEN I INDUSTRIEN

- (14) Udbydere af tv-kanaler, det være sig offentlige kanaler, reklamefinansierede kanaler, mini-betalingskanaler eller betalings-tv-kanaler, betegnes i det følgende som programudbydere.
- (15) Hvis kanalen skal transmitteres via satellit fra studiet, sendes tv-signalerne op til en up-linkstation. »Up-link« betegner den proces, hvor et tv-signal sendes fra en jordstation til en satellit. Tv-signaler kan transmitteres i åben eller krypteret form.
- (16) Fra up-link stationen sendes tv-signalerne derefter til satellitten, der retransmitterer dem. De satellitter, der bruges til tv, er placeret i en geostationær bane, og derfor kan deres stråle holdes konstant over et givet område. Hver satellit indeholder flere transpondere, som er de satelitelementer, der bruges til at modtage og transmittere tv-signaler. Det geografiske dækningsområde, inden for hvilket de tv-

⁽¹⁾ I den offentliggjorte beslutning er visse oplysninger udeladt, jf. artikel 17, stk. 2, i forordning (EØF) nr. 4064/89 vedrørende beskyttelse af forretningshemmeligheder.

signaler, som transmitteres af transponderen, kan modtages direkte af de fjernseere, som har det fornødne standardudstyr hertil, kaldes »fodsport«. Med den nuværende (analoge) teknologi har hver transponder normalt kapacitet til at transmittere én tv-kanal. Med indførelsen af digitalteknologien ventes hver transponder at få øget sin kapacitet fem til ti gange.

- (17) Tv-signalet modtages af en parabolantenne på landjorden. Modtagerne kan være 1) direkte modtagende fjernseere med (normalt) små enkelt-paraboler, 2) kabel-tv-operatører med en eller flere meget større paraboler, eller 3) operatører af parolfællesantenneanlæg⁽¹⁾.
- (18) Betalings-tv forudsætter en særlig teknisk infrastruktur, et såkaldt adgangsstyringssystem, som skal sikre, at kun autoriserede fjernseere, som abonnerer på de pågældende krypterede kanaler, kan modtage dem. Betalings-tv sendes altid i krypteret form. I Norden sendes alle satellitbårne tv-kanaler i krypteret form, i modsætning til, hvad der er tilfældet i andre dele af Europa. Når der sendes i krypteret form, sendes der sammen med tv-signalet en elektronisk meddelelse til adgangskontrolsystemet. Et adgangskontrolsystem består i alt væsentlig af 1) en adapter til afkryptering (en såkaldt »deko­der«), 2) et abonnentadministrationssystem, 3) et abonnentautoriserings­system, og 4) et krypteringssystem.
- (19) For at kunne modtage krypterede tv-signaler må fjernseerne have en deko­der med en afkrypteringsanordning og en sikkerhedsprocessor. Dekoderen afkrypterer tv-billedet, som er krypteret, når tv-signalet transmitteres.
- (20) Adgangskontrolsystemet kræver, at der sammen med tv-signalet sendes en elektronisk meddelelse med information om de kanaler eller kanalpakker, der abonneres på, samt om abonnenternes ret til at modtage programmerne. Hvis der anvendes et åbent krypteringssystem (se nedenfor), får seeren udleveret et »smartcard«, der er »personligt«, og som sættes i deko­deren og scanner den meddelelse, der sendes sammen med tv-signalet, for at fastslå, om det passer. Finder dette smartcard sin særlige kode, afkrypterer deko­deren tv-signalet og sender det til tv-apparatet.
- (21) Adgangskontrolsystemet er baseret på et krypteringssystem til kryptering af budskaberne. En programudbyder er nødt til at have en aftale med

en systemleverandør, som giver ham ret til at kryptere og afkode tv-kanaler i et bestemt krypteringssystem. Det gælder imidlertid ikke for kabel-tv-operatører, der kan udvikle og anvende deres egne krypteringssystemer. Et krypteringssystem kan være enten åbent eller lukket.

- (22) I et lukket system er det kun de programudbydere, der har indgået en aftale med systemleverandøren, der må bruge dennes krypteringssystem. Normalt vil der i sådanne aftaler være indføjet bestemmelse om, at abonnentadministrationen skal varetages af en bestemt operatør, hvilket indebærer, at andre operatører ikke kan bruge systemet. I et lukket system er seerne nødt til at købe eller leje en særlig deko­der for at kunne modtage tv-kanaler, der er krypteret ved brug af dette system. Det betyder, at de er nødt til at købe eller leje en yderligere deko­der, hvis de ønsker af modtage de tv-kanaler, der er krypteret efter et andet system.
- (23) I et åbent system kan der bruges forskellige typer deko­dere, og seerne kan med en og samme deko­der modtage tv-kanaler baseret på forskellige systemer ved at bruge forskellige smartcards. Normalt vil enhver programudbyder mod betaling af et mindre beløb til systemets ejer kunne få ret til at benytte et åbent system.
- (24) Næsten alle krypteringssystemer i Europa er lukkede systemer — det gælder f.eks. Videocrypt (der benyttes af BSkyB og Adult Channel i Det Forenede Kongerige og af Multichoice i over 30 europæiske lande, herunder også de nordiske) og Syster/Nagravision (der benyttes af Canal+ i Frankrig og Spanien, Premiere i Tyskland og Østrig og Teleclub i Spanien). Som regel er de krypteringssystemer, der anvendes i de nordiske lande, dog åbne systemer.
- (25) Ud over en deko­derbase og adgang til et krypteringssystem er det også nødvendigt at have et abonnentadministrationssystem og et abonnentautoriserings­system. Et abonnentadministrationssystem er et edb-baseret system til administration af de fjernseere, der abonnerer på kanalen (fakturering og indbetaling af abonnementsafgifter, telefonbetjening, statistikker osv.). Et abonnentautoriserings­system er et program, der giver eller nægter den enkelte abonnent autorisation til at modtage betalings-tv-kanalerne. Eftersom abonnentadministrationssystemet indeholder vigtige oplysninger om kunderne, er det særlig vigtigt for en programudbyder eller en kabel-tv-operatør at have kontrol med det. De operatører, der kontrollerer et sådant system, må antages at være lidet tilbøjelige til at lade konkurrenter overtage deres system.

⁽¹⁾ Der er på dette marked tale om, at tv-signalerne modtages af en satellit-hovedantenne, hvorfra de sendes videre gennem et mindre fordelingsnet. Operatørerne af disse anlæg, har normalt ikke noget betalings-tv-system, og har de det, er det normalt baseret på at alle beboere betaler kollektivt. Operatørerne indgår sjældent aftaler direkte med programudbydere, men er normalt kunder hos lokale kabeloperatører.

- (26) Transparent transmission betyder, at krypteringen finder sted i det øjeblik, hvor signalet sendes, medens afkrypteringen først finder sted i seernes hjem. For øjeblikket er der tale om transparent transmission til de direkte modtagende seere med enkeltparabol, men ikke til de husstande, der er tilsluttet kabel-tv-net. Kabel-tv-net består som oftest af flere særskilte kabelenheder, hver med sin »hovedende«, hvor modtagelsen finder sted. For øjeblikket er kabeloperatørerne nødt til at have en dekoder til hver hovedende og til hver tv-kanal. Ved transparent transmission modtager de kabeltilsluttede husstande signalet direkte fra satellitten, hvilket betyder, at kabel-tv-operatøren kunne spare et krypterings- og et afkodningssystem i hver hovedende.

V. FUSION

FÆLLES KONTROL

- (27) NT, TD og Kinnevik kommer hver især til at eje 33,3 % af NSD. NSD's bestyrelse skal bestå af fire medlemmer, hver part udpeger et medlem, medens det fjerde medlem, som skal være uafhængig og udpeges efter aftale mellem parterne, skal være formand.
- (28) Ifølge artikel 5.2 i NSD's aktionæraftale træffer bestyrelsen beslutninger med tilslutning fra flertallet af dens medlemmer, undtagen i de sager, hvor der kræves enstemmighed. Der er tale om følgende anliggender:
- (...).
- (29) Bestyrelsesformanden (...).
- (30) Ud fra det ovenstående kan det konkluderes, at NSD vil blive kontrolleret af de tre moderselskaber i forening.

SELVSTÆNDIGT FUNGERENDE JOINT VENTURE

- (31) NSD's aktiviteter skal primært omfatte:
- forhandling og indgåelse af aftaler med programudbydere om distribution af tv-kanaler via satellit
 - etablering af en førende satellitposition (af parterne betegnet som en nordisk »Hot Bird«) for det nordiske marked ved at leje satellitkapacitet på orbitalpositionerne 1° vest og 5° øst

- fastlæggelse af en programstrategi baseret på en ny tv-kanal-pakke tilpasset de nordiske lande
- distribution af denne pakke via satellit til kabel-tv-net, parabolantenneanlæg, og enkeltparabolmodtagere i de nordiske lande, herunder udbydning af abonnentadministrationstjenester, distribution af smartcards og administration af et abonnentautoriseringssystem
- fremme og implementering af en standard for digital transmission og et fællesnordisk krypteringssystem til brug for kabel-tv, fællesantenneanlæg og enkeltparabolmodtagere
- udvikling af nye produkter og tjenester i tilknytning til selskabets aktiviteter, (... information om tjenester NSD ikke skal tilbyde).

- (32) NSD er oprettet på ubestemt tid. Selskabet kommer til at råde over alle de aktiver og alt det personale, der er nødvendigt for at kunne drive sin virksomhed på et varigt grundlag.
- (33) Når NSD påbegynder sin virksomhed, vil NSD selv være den kontraherende part i alle nye kontrakter, der indgås med programudbydere. Alle Viasats og Telenor CTV's aftaler med tv-selskaber skal overgå til NSD, såfremt de pågældende programudbydere giver deres samtykke hertil.
- (34) NSD skal udbyde satellittransponderkapacitet og satellitnettjenester, som NSD lejer fra Telenor og andre uafhængige satellitoperatører og videreudlejer til programudbydere. Telenor ejer og driver satellitten Thor på 1° vest og har reserveret sig brugen af et antal transpondere på Intelsat-satellitten på samme orbitalposition. Desuden kontrollerer Telenor alle transpondere på satellitten TV-Sat, som også er beliggende på 1° vest.
- (35) Ifølge samarbejdsaftalen mellem Telenor og NSD skal parterne hver især have fortrinsret til at leje og levere satellittransponderkapacitet til transmission af tv-programmer (...). Det indebærer, at NSD får fortrinsret til
- at leje satellittransponderkapacitet og satellitnettjenester fra Telenor
 - at udbyde satellitkapacitet og satellitnettjenester til de tredje parter, der ønsker at sende tv i de nordiske lande, og som oprindeligt havde forhandlet med Telenor herom.
- (36) Telenor har fortrinsret til at levere al den transponderkapacitet og alle de satellitnettjenester, som NSD eller de med NSD forbundne selskaber har behov for. I tilfælde af overkapacitet inden for de satellitnettjenester, der lejes af NSD, har Telenor ret til selv at gøre brug af denne kapacitet (...).

- (37) Desuden har Kinnevik og TD indgået en lejeaftale med den svenske satellitoperatør, Nordiska Satellitaktiebolaget (NSAB), om leje af (...) transpondere beliggende på 5° øst. På denne position ejer NSAB satellitterne Sirius og Tele-X, der hver har fem transpondere. (...) detaljer om transponder-lejeaftaler og Kinneviks og TD's specielle rettigheder hvad angår NSAB's satellitter på 5° øst).
- (38) NSD skal udbyde en samlet tjenestepakke inden for satellittransmission til programudbydere. At NSD skal udleje satellittransponderkapacitet og net tjenester, som NSD selv har lejet af Telenor eller TD/Kinnevik, bevirker ikke i sig selv, at NSD ikke kan betragtes som et selvstændigt fungerende joint venture, eftersom NSD vil få kontrollen med brugen af denne transponderkapacitet i lang tid. Kontrakter om leje af satellittransponderkapacitet indgås sædvanligvis for en længere periode (syv til ti år), der normalt falder sammen med selve satellittens levetid. NSD bliver derfor i stand til at udvikle sin egen forretningsstrategi på et varigt grundlag.
- (39) NSD skal udvikle en ny pakke af tv-kanaler, som både med hensyn til programsammensætning og sprog skal være tilpasset et nordisk publikum.
- (40) Med hensyn til distribution af tv-kanaler til enkeltparabolmodtagere var både NT og Kinnevik som ovenfor nævnt udbydere af tv-distributionstjenester i de nordiske lande, før NSD blev etableret. NSD vil nu give Viasat-selskaberne eneret på distributionen af NSD's tv-kanaler til enkeltparabolmodtagere og fællesantenneanlæg i Danmark samt til enkeltparabolmodtagere, fællesantenneanlæg og kabel-tv-net i Sverige. Viasat Sverige vil fortsat være 100 % ejet af Kinnevik, men Viasat Danmark vil blive ejet af Kinnevik og TD (51 %/49 %). TD har en betinget option på at overtage yderligere (...) af aktiekapitalen i Viasat Danmark i 1998.
- (41) I Norge vil NSD indtil videre have to repræsentanter: Viasat Norge (som ejes 100 % af Kinnevik) og Telenor CTV. Det er meningen, (...).
- (42) I kraft af deres eneret på distribution af NSD's tv-kanaler vil Viasat-selskaberne få
- ret og pligt til at distribuere NSD's tv-kanaler
 - mulighed for at distribuere andre tv-kanaler, men kun med NSD's samtykke. Den eneste begrænsning består i, (...).
- (43) Abonnementspriserne for de enkelte kanaler i NSD's kanalpakke bestemmes af (...). Ifølge NSD's programstrategi skal NSD's distributører hvert år opstille et markedsføringsbudget for hver kanal eller kanalpakke, som skal stemme overens med de aftaler, der er indgået mellem NSD og programudbyderen. Disse programbudgetter skal forelægges for og godkendes af NSD, og enhver afvigelse fra dem skal godkendes af NSD.
- (44) At Viasats og Telenor CTV's aftaler med programudbydere som ovenfor nævnt skal overføres til NSD med virkning fra det tidspunkt, hvor NSD påbegynder sin virksomhed, og at NSD selv skal forhandle og indgå alle nye aftaler, viser, at NSD vil få det fulde ansvar for distributionen. Selv om Viasat-selskaberne (bortset fra Viasat Finland) og Telenor CTV ikke vil være ejet af NSD, vil de følge NSD's strategiske beslutninger om distributionen af kanalerne på basis af de af NSD godkendte (...) og budgetter.
- (45) NSD skal selv tilvejebringe og have kontrollen med sit abonnentautoriseringssystem. Viasat og Telenor CTV beholder abonnentadministrationssystemet og skal derfor fortsat levere smartcards til kunderne og administrere abonnemeter og betalinger, men de vil skulle betale en månedlig afgift pr. smartcard for de abonnentautoriseringstjenester, der leveres af NSD. NSD har også til hensigt til udvikle et nyt abonnentautoriseringssystem for digitale tjenester, (...).
- (46) Med hensyn til kabeldistribution gælder det, at NT og TD's kabeloperatører skal optræde som agenter for NSD ved køb og salg af tv-kanaler på kabel-tv-markedet og en del af markedet for fællesantenne-modtagelse. Dette indebærer:
- at NT og TD's kabeloperatører får ret og pligt til at sørge for salget af de satellit-tv-kanaler, NSD udbyder på deres respektive geografiske områder, medens NSD får ret til at vælge enhver kanal til andre kabel- eller antenneoperatører inden for samme område
 - at de to kabeloperatører får ret til at distribuere tv-kanaler, som NSD ikke kan levere, dog kun med NSD's forudgående samtykke
 - at NSD får (...).
- (47) Ligesom aftalerne med Viasat skal de aftaler, NT og TD's kabeloperatører har indgået med programudbydere, overføres til NSD med virkning fra det tidspunkt, hvor NSD påbegynder sin virksomhed, dog kun med programudbydernes samtykke. NSD får derfor det fulde ansvar for levering af satellit-tv-kanaler til de kabelnet, der ejes af parterne.

(48) Selv om NSD målt efter en økonomisk målestok bliver en ret lille virksomhed, da den kun vil få ca. (...) ansatte i det første år og ca. (...) ansatte efter to-tre års forløb samt aktiver af en værdi på ca. (...) mio. ECU, kan det på grundlag af alle de ovenstående elementer konkluderes, at NSD kommer til at råde over alle de ressourcer, der er nødvendige for at varetage samtlige de funktioner, som normalt varetages af virksomheder, der opererer på det samme marked, og at NSD følgelig bliver et selvstændigt fungerende joint venture.

SAMARBEJDSASPEKTER

- (49) NSD's moderselskaber konkurrerer for øjeblikket med hinanden, primært i distributionsledet, eftersom NT via Telenor CTV konkurrerer med Kinneviks Viasat-selskaber på markedet for enkeltparabolmodtagelse i Norge, Danmark og Sverige, og i nogle regioner er der konkurrence mellem Viasat og TD's og NT's kabeloperatører.
- (50) På markedet for enkeltparabolmodtagelse (...) Viasat bliver enedistributør af NSD's tv-kanalpakke i disse lande. I mellemtiden vil moderselskaberne hverken kunne udbyde distributionstjenester på markedet for enkeltparabolmodtagelse på egen hånd eller kunne fastlægge en distributionsstrategi ud fra deres egne interesser, eftersom samtlige distributionskontrakter skal overføres til NSD, som får eneret til at forhandle nye kontrakter.
- (51) Parternes kabeloperatører og Viasat vil fortsat være aktive inden for de samme områder, men de vil optræde som repræsentanter for NSD og generelt udbyde den samme pakke af satellit-tv-kanaler. På markedet for enkeltparabolmodtagelse vil overførslen af kabeloperatørernes kontrakter til NSD og NSD's ret til at forhandle nye kontrakter afskære moderselskaberne for at udbyde disse tjenester på egen hånd.
- (52) NT og TD er i dag også konkurrenter til hinanden på et andet marked, der rent økonomisk er ganske marginalt, nemlig markedet for opsendelse af tv-signaler fra jordstationen til satelliten (*up-link-tjenester, se betragtning 56). Begge moderselskaberne udbyder for øjeblikket disse tjenester fra deres respektive lande, men den ringe økonomiske betydning af dette marked viser helt klart, at fusionen hverken har til formål eller til følge at samordne disse to moderselskabers aktiviteter med hensyn til up-link-tjenester.
- (53) Endelig er der ingen sandsynlighed for, at moderselskabernes aktiviteter på markeder i tidligere eller senere led vil føre til nogen samordning af deres konkurrencemæssige adfærd. NT konkurrerer ikke som satellitoperatør med TD og Kinnevik. Kinnevik vil sende sine betalings-tv-programmer og reklamefinansierede programmer via NSD, men ingen af de andre parter er programudbydere.
- (54) De ovenfor beskrevne omstændigheder fører til den konklusion, at etableringen af NSD hverken har til formål eller til følge at samordne fortsat uafhængige virksomheders konkurrenceadfærd. Det kan derfor fastslås, at der med den anmeldte transaktion er tale om en fusion efter fusionsforordningens artikel 3.

VI. DE RELEVANTE PRODUKTMARKEDER

- (55) Fusionen vil berøre følgende tre produktmarkeder: i) markedet for levering af satellittransponderkapacitet til tv-transmission og dertil knyttede tjenester til programudbydere, ii) markedet for distribution af betalings-tv og andre krypterede tv-kanaler til enkeltparabolmodtagere, og iii) drift af kabel-tv-net (se betragtning 165).
- i) **Levering af transponderkapacitet til satellit-tv og dertil knyttede tjenester til programudbydere**
- (56) Satellittransponderkapacitet udbydes af flere virksomheder. Disse virksomheder — satellitoperatører — opsender og driver satelliter og lejer transpondere ud til programudbydere til transmission af tv-signaler. Ifølge parterne findes der ca. 250 transpondere til transmission af tv-signaler til Europa (med en omsætning på i alt ca. 625 mio. ECU). De vigtigste satellit-tv-kanaler i Norden transmitterer for øjeblikket via Astra, Thor, Intelsat 702 og Sirius. Disse transpondere lejes normalt ud til programudbydere, der via licensaftaler stiller deres tv-kanaler til rådighed for kabel-tv-distributører og seere med enkeltparaboler.
- (57) Markedet for distribution af tv-signaler via satellit (transpondere) adskiller sig fra markedet for tv-distribution via jordbaserede forbindelser, eftersom der er store forskelle, både i teknisk og økonomisk henseende, mellem de to distributionsmåder (se Kommissionens beslutning i sag IV/M.469 — MSG Media Service). Den anmeldte fusion vil resultere i en reorganisering af den eksisterende transponderkapacitet, men vil ikke føre til nogen forøgelse af den satellittransponderkapacitet, der kan benyttes til transmission til nordiske seere.

ii) **Distribution af satellittransmitteret betalings-tv og andre krypterede tv-kanaler til enkeltparabolmodtagere**

(58) På dette marked (der herefter benævnes markedet for enkeltparabolmodtagelse) markedsfører og sælger distributører af betalings-tv og andre krypterede kanaler eller kanalpakker til enkeltparabolhusstandene, sammen med det fornødne smartcard. I Norden sælges kanalerne ved denne direkte distribution i de fleste tilfælde i pakker, hvoraf nogle indeholder op til 25 kanaler af forskellig art. Normalt vil distributøren tilbyde en »basispakke« bestående af en blanding af betalings-tv-kanaler og reklame-finansierede tv-kanaler. Kunden har mulighed for at vælge flere andre kanaler derudover. Mange betalings-tv-kanaler og andre krypterede kanaler markedsføres i de nordiske lande.

(59) Der findes for øjeblikket tre førende distributører i de nordiske lande: Multichoice (et distributionselskab, der ejes af FilmNet), Kinnevik og NT's distributionselskaber. Meningen er, at NSD's distribution af tv-kanaler til enkeltparabolmodtagere skal foregå via moderselskabernes distributionselskaber på et eksklusivt grundlag (se betragtning 40, 41 og 42).

(60) Der findes et stort vækstpotentiel på markedet for enkeltparabolmodtagelse. Sammenholdt med kabeltransmission udgør markedet for enkeltparabolmodtagelse endnu kun et lille markedssegment (se betragtning 62). (...) findes der i de nordiske lande ca. 720 000 enkeltparabolhusstande (ca. 360 000 i Sverige, 170 000 i Danmark, 160 000 i Norge og 30 000 i Finland). Parterne anslår imidlertid, at der ved udgangen af 1998 vil være (...) mio. enkeltparabolhusstande i Norden.

iii) **Drift af kabel-tv-net**

(61) De tjenester, kabeloperatørerne tilbyder de kabeltilsluttede husstande, omfatter vedligeholdelse af nettet og salg og markedsføring af tv-kanaler. Det marked, kabeloperatørerne henvender sig til, omfatter desuden de husstande, der er tilsluttet fællesantenneanlæg. Husstande, der ønsker at kunne modtage betalings-tv, lejer normalt en dekoder af kabel-tv-operatøren. Kabel-tv-operatører har imidlertid som oftest deres eget abonnentadministrations- og abonnentautoriseringssystem baseret på deres eget krypteringssystem og sælger disse ydelser til de programudbydere, der ønsker at sende betalings-tv eller andre krypterede kanaler i nettet.

(62) Ud fra seernes synspunkt er der betydelige forskelle mellem de forskellige transmissionsmåder, der

findes — jordbundet transmission, enkeltparabolmodtagelse og kabeltransmission — og disse forskelle har stor betydning for såvel de tekniske krav som for økonomien. Medens seerne ved jordbaseret transmission og satellitbåret transmission kun skal bekoste opsætning af en almindelig antenne eller en parabolantenne, må de ved kabel-tv medvirke til at betale for den nødvendige vedligeholdelse af nettet via kabel-tv-afgifter (se IV/M.469 — MSG/Media Service). Som nævnt er der for øjeblikket ca. 4,3 mio. af de i alt 10 mio. husstande i Norden, der er tilsluttet kabel-tv-net, og ca. 0,7 mio. er tilsluttet fællesantenneanlæg, hvoraf nogle modtager signaler fra kabel-tv-operatører.

(mio. husstande)

	Danmark	Sverige	Norge	Finland
Husstande	2,3	3,9	1,9	1,9
heraf tilsluttet:				
— kabel-tv	1,05	1,9	0,565	0,78
— fællesantenner	0,25	0,3	0,120	0,10

(63) Kabelnet er for øjeblikket den mest benyttede transmissionsmåde for satellittransmitteret tv i de nordiske lande. Markedet for kabel-tv har imidlertid nu nået sit mætningspunkt og er i dag præget af langsom vækst, og man regner med, at kun højst 50-60 % af de 10 mio. tv-husstande i de nordiske lande vil være tilsluttet kabelnet i den forudselige fremtid, hovedsagelig på grund af terrænproblemer og befolkningens spredning over et stort geografisk område, hvor det ikke kan betale sig at nedlægge kabler. Der kan ganske vist siges at bestå et vist konkurrenceforhold mellem markedet for kabel-tv og markedet for enkeltparabolmodtagelse. Men et stort antal af de husstande i de nordiske lande, der for øjeblikket ikke er tilsluttet kabel, vil i en overskuelig fremtid ikke have noget valg mellem kabeltransmission og enkeltparabolmodtagelse.

En yderligere element, der kan begrænse seernes valgmulighed, er den omstændighed, at nogle husstande ikke kan opsætte en parabolantenne, fordi ejeren eller (for større boligkomplekser vedkommende) ejerforeningen har forbudt det af æstetiske grunde. Og endelig vil en husstand, der allerede er tilsluttet et kabel, eller som har en parabolantenne, normalt ikke være villig til at investere i en yderligere transmissionsform (den såkaldte »lock-in«-effekt). Af de ovennævnte grunde må markedet for drift af kabelnet betragtes som et særskilt, relevant marked.

- (64) Markedet for kabel-tv i Norden består af flere forskellige kabelnet af forskellig størrelse, der hver har flere særskilte kabelenheder. Ved hver hovedende vil kabeloperatøren normalt have parabolantennener rettet mod alle relevante satellitter.

VII. DET RELEVANTE GEOGRAFISKE MARKED

i) Levering af transponderkapacitet til satellit-tv og dertil knyttede tjenester til programudbydere

- (65) En programudbyder, der ønsker at sende til et bestemt område, må have en transponder med et »fodspor« (dvs. det geografiske område, hvor de tv-signaler, satellitten udsender, kan modtages direkte af de husstande, der har det fornødne modtageudstyr), som dækker det pågældende område.
- (66) Teknisk set kan husstande i de nordiske lande modtage signaler fra alle europæiske satellitter. Modtagekvaliteten afhænger af, hvor stor modtageparabolen er, og hvor kraftigt transpondersignalet er. Økonomiske og æstetiske hensyn vil dog sætte en grænse for størrelsen af den parabolantenne, der normalt anvendes, og som regel vil enkeltparabolhusstande i Norden kun have udstyr, der kan bruges til at modtage signaler fra bestemte satellitpositioner. For kabel-tv-operatører er situationen en helt anden, for eftersom de ikke står over for de samme økonomiske og æstetiske begrænsninger som enkeltparabolhusstandene, vil de kunne modtage signaler fra praktisk taget alle europæiske satellitpositioner.
- (67) Ved transmission til enkeltparabolmodtagere kan størrelsen af den parabolantenne, der skal til for at modtage signaler af god kvalitet fra en transponder, være en måde at definere transponderens geografiske dækningsområde på. Ifølge de tekniske oplysninger (...) har Société Européenne des Satellites (SES), som ejer Astra-satellitterne, angivet sine hovedmarkeder som værende de områder, inden for hvilke signalerne kan modtages af paraboler med en diameter på op til 60 cm. Efter dette kriterium, en diameter på op til 60 cm, vil de nordiske satellitter (Intelsat 702/Thor/TV-Sat og Sirius/Tele-X) samt Astra-satellitterne og Eutelsat-satellitterne være relevante for nordiske seere.
- (68) Transpondere på de nordiske satellitter har et fodspor, som sætter alle nordiske seere med en parabol på 60 cm i stand til at modtage signalerne fra dem. Astra og Eutelsat er også relevante for de nordiske lande, eftersom enkeltparabolhusstande i hele Danmark og den sydlige del af Norge og Sverige med en 60 cm-parabol kan modtage signalerne fra nogle af Eutelsats og Astras transpondere.

Astra kan ikke modtages i Finland med en 80 cm-parabol.

- (69) Ud fra et teknisk synspunkt ville transponderne på Astra og Eutelsat være ligeså relevante for en programudbyder, der kun ønskede at sende til Danmark, som de nordiske transpondere. Men for en programudbyder, der ønsker at sende til hele Norden, kan transpondere, der kun dækker visse dele af det nordiske marked, ikke betragtes som et attraktivt alternativ. For disse programudbydere kan NSD's transpondere ikke fuldt ud erstattes af transponderne på Astra og Eutelsat. Denne konklusion underbygges af oplysninger (...) om, at der forud for etableringen af de nordiske satellitpositioner ikke var nogen transponderkapacitet, der gav optimal dækning i Norden.
- (70) Det skal desuden bemærkes, at Astra og Eutelsat i modsætning til de nordiske satellitter er internationale satellitter, der dækker det centraleuropæiske område. Ifølge oplysninger (...) vil det koste (...) mere at leje en transponder på Astra eller Eutelsat, end det vil koste at leje en nordisk satellittransponder. Hvis NSD opretholder en betragtelig prisforskel, vil transponderne på Astra og Eutelsat ikke fremstå som noget alternativ for de programudbydere, der ønsker at gå ind i konkurrencen på det nordiske marked.
- (71) I den konkrete sag har tekniske spørgsmål vedrørende fodspor og parabolstørrelse samt prisen på leje af transponder imidlertid ikke afgørende betydning for afgrænsningen af det geografiske marked, eftersom der med fusionen vil blive skabt så store hindringer for, at andre udbydere af transponderkapacitet til transmission til nordiske seere kan få adgang til markedet, at fusionen i sig selv vil føre til, at der opstår et særskilt nordisk marked. Som det fremgår af den retlige vurdering, vil NSD i kraft af sin kontrol med transponderkapaciteten og sine forbindelser til Kinnevik, der er en førende udbyder og distributør af nordiske tv-kanaler, samt til TD og NT, der er førende kabeloperatører, blive i stand til at afskære andre satellitoperatører fra at leje transpondere ud til programudbydere, der ønsker at henvende sig til nordiske seere.
- ii) **Distribution af satellittransmitteret betalings-tv og andre krypterede tv-kanaler til enkeltparabolmodtagere**
- (72) Ved distribution af tv-kanaler til enkeltparabolmodtagere er distributøren i direkte kontakt med kunderne — seerne — på lokalt plan, og FilmNet, Kinnevik og NT har nationale distributionselskaber, der varetager denne kontakt. Markedsføring af disse tjenester foregår på nationalt plan. Desuden vil fusionen i sig selv afskære nye distributionsvirksomheder fra at få adgang til det nordiske marked,

idet det reelt vil være umuligt for dem at udvikle et smartcard med en attraktiv programpakke (se betragtning 138-141). Markedet må antages at blive et nationalt marked, men det vil ikke ændre noget ved vurderingen, om markedet defineres som et nationalt marked eller et nordisk marked, og det er derfor ikke nødvendigt at tage stilling til dette spørgsmål.

iii) Drift af kabel-tv-net

- (73) Med hensyn til markedsføringen udspiller operatørernes indbyrdes konkurrence om kunderne sig på nationalt plan. Det ser navnlig ud til at være tilfældet i Danmark. Kabel-tv-operatørerne står over for forskellige markedsvilkår i de forskellige lande, både i relation til geografiske faktorer, markedsføring og lovgivning. Markedet for drift af kabel-tv-net er derfor et nationalt marked.

VIII. RETLIG VURDERING

- (74) Fusionen vil primært berøre følgende særskilte markeder:

- A. Markedet for levering af transponderkapacitet til satellit-tv og dertil knyttede tjenester til programudbydere.
- B. Markedet for drift af kabel-tv-net.
- C. Markedet for distribution af satellittransmitteret betalings-tv og andre krypterede tv-kanaler til enkeltparabolmodtagere.

Fusionen vil få indvirkninger på de berørte markeder enten horisontalt eller via de vertikale forbindelser, der etableres. NSD vil efter fusionen komme til at kontrollere en integreret infrastruktur til udbydning af tv-tjenester til det nordiske område og samtidig få ret til at transmittere nogle af de vigtigste tv-kanaler i området.

I det følgende gennemgås først fusionens virkninger på markedet for transponderkapacitet (afsnit A) og derefter dens virkning på markederne for kabel-tv (afsnit B) og på markedet for distribution af satellittransmitteret betalings-tv og andre krypterede kanaler til enkeltparabolmodtagere (afsnit C). I afsnit D tages der stilling til spørgsmål i forbindelse med den økonomiske og tekniske udvikling, og i afsnit E gennemgås de tilsagn, som

parterne har tilbudt at afgive. I afsnit F anføres Kommissionens konklusioner.

A. LEVERING AF TRANSPONDERKAPACITET TIL SATELLIT-TV OG DERTIL KNYTTEDE TJENESTER TIL PROGRAMUDBYDERE

A.1. Markedets struktur og kapacitet

- a) *Transponderkapacitet til den nordiske »Hot Bird«*
- (75) På positionen 1° vest og 5° øst findes der for øjeblikket fem satellitter, nemlig:
- Thor med fem transpondere (... antal af transpondere til NSD's brug)
 - Intelsat med ti transpondere (... af transpondere til NSD's brug)
 - TV-Sat med fem transpondere (... antal af transpondere til NSD's brug)
 - Sirius, der ejes af det svenske statsejede selskab, NSAB, med fem transpondere (... antal af transpondere til NSD's brug)
 - Tele-X, der ejes af NSAB, med fem transpondere (... antal af transpondere til NSD's brug).

Satellitten Thor på 1° vest ejes og drives af Telenor. Desuden har Telenor fra Deutsche Telekom lejet TV-Sat og reserveret sig brugen af alle transponderne på Intelsat, begge på 1° vest. Samtidig har Kinnevik og TD indgået en aftale med den svenske satellitoperatør NSAB om leje af fire transpondere på Sirius og to på Tele-X, begge på 5° øst. Det er meningen, at denne aftale skal overføres til NSD, før NSD påbegynder sin virksomhed.

- (76) NSD og NSD's moderselskaber vil få direkte eller indirekte kontrol med langt størstedelen af den kapacitet, der er til rådighed for den nordiske »Hot Bird«. Af de i alt 30 transpondere på 1° vest og 5° øst vil NSD øjeblikkeligt leje de 19.

b) *Konkurrencen fra Astra og Eutelsat*

- (77) Parterne gør gældende, at Astra og i mindre grad Eutelsat er faktiske konkurrenter til de nordiske satellitter, da enkeltparabolhusstandene i de sydlige dele af Skandinavien kan modtage signaler fra nogle af Eutelsats og Astras transpondere med standardudstyr. Ifølge parterne er der for øjeblikket over 50 transpondere på Astra og Eutelsat, der benyttes til kanaler, som henvender sig til eller af interesse for nordiske seere.

(78) Det er rigtigt, at ca. 70 % af enkeltparabolhusstandene i Norden i dag har deres parabol rettet mod Astra. Desuden har praktisk taget alle nordiske kabeloperatører parabol rettet mod Astra og Eutelsat. Men man må ikke glemme, at hvis man ser bort fra Kinneviks fire kanaler og en betalings-tv-kanal, der sendes til nordiske seere fra Astra, er alle kanaler på Astra og Eutelsat fremmedsprogede og henvender sig til lande uden for Norden. Flere af disse kanaler kan siges at være af interesse for nordiske seere — det gælder f.eks. Eurosport og MTV Europe — og det kan ikke udelukkes, at andre er populære i visse områder (det gælder f.eks. tysksprogede programmer i den sydlige del af Danmark). Men det er de nationale kanaler, der er langt de mest populære. Det nationale sprog er det mest afgørende element, når seerne vælger kanal, og hvis virksomhedernes tv-reklame skal være omkostningseffektiv, må de anvende de nationale tv-kanaler.

(79) Desuden er Astra og Eutelsat rettet mod et centraleuropæisk publikum. De har indtil nu ikke vist nogen synderlig interesse for de nordiske lande, og satelliternes fodspor dækker ikke hele Norden. De satellitter, som NSD kontrollerer, har et fodspor rettet specielt mod nordiske seere. Programudbydere, der benytter NSD's transpondere, vil derfor blive stillet bedre i konkurrencen end de af deres konkurrenter, der ikke har adgang til NSD's transpondere. Under alle omstændigheder vil Astra og Eutelsat efter fusionen ikke være væsentlige konkurrenter til NSD's »Hot Bird« som udbydere af transponderkapacitet til programudbydere, der ønsker at sende til nordiske seere. Det skyldes følgende faktorer:

i) **Kinneviks tv-kanaler**

Via sin forbindelse til tv-programudbyderen Kinnevik bliver NSD i stand til som den eneste at tilbyde en række meget populære nordiske tv-kanaler. Som følge heraf vil flertallet af enkeltparabolhusstandene i Norden rette deres parabol mod NSD's satellitter.

ii) **Forbindelsen til Kinnevik som en af de førende distributører**

For enhver programudbyder, der ønsker at sende til nordiske seere med enkeltparabol, vil det være af afgørende betydning at få adgang til Viasats satellitfremførte tv-kanal-pakke, fordi den indeholder Kinneviks meget populære kanaler. Efter fusionen bliver Viasat enedistri-

butør af disse kanaler, der sendes fra NSD's satellitter. For programudbydere bliver det derfor yderst vigtigt at komme med på NSD's satellitter for at kunne komme med i Viasats distributionspakke.

iii) **Forbindelsen til moderselskaberne, der er førende kabel-tv-operatører**

Som følge af NSD's forbindelse til TD og NT, der er førende kabel-tv-operatører, må en programudbyder, der transmitterer fra Astra eller Eutelsat, være forberedt på at blive afskåret fra at få adgang til en stor del af det nordiske kabelnet.

iv) **Prisforskellen**

(..)

v) **Ingen kapacitet på Astra og Eutelsat**

Der er for øjeblikket ingen ledig kapacitet på Astra og Eutelsat.

ad i) Kinneviks tv-kanaler

(80) Forbindelsen mellem Kinnevik som programudbyder og NSD som leverandør af transpondertjenester vil få stor betydning for parterne ved deres etablering af den nordiske »Hot Bird«. NSD skal udbyde en pakke bestående af ca. (15-30) programmer, heriblandt Kinneviks TV3-kanaler. TV3-kanalerne kommer til at spille en vigtig rolle for etableringen af den nordiske »Hot Bird«. Da de blev lanceret (TV3 Sverige i 1989, TV3 Danmark og TV3 Norge i 1991), blev de transmitteret fra Astra. TV3-kanalerne blev meget populære i disse lande. Ifølge parterne kan TV3 modtages af ca. 50 % af alle husstande i Sverige, Norge og Danmark. Oplysninger fra kabeloperatører tyder på, at over 70 % af deres seere jævnligt ser TV3, og at den er en af de fire mest populære kanaler i hvert land. Kabeloperatørerne oplyste generelt, at bortset fra de nationale jordfremførte kanaler er TV3 den kanal, det er vigtigst for dem at kunne tilbyde. I den sammenhæng må man ikke glemme, at nordiske seere kan tage de nationale kanaler uden at skulle købe en parabol eller tegne abonnement på betalings-tv. Hvis en husstand køber en parabol eller tegner et abonnement, gør den det derfor for at kunne modtage flere kanaler, hvoraf TV3 er den vigtigste.

(81) Desuden vil parterne inden længe blive i stand til at tilbyde flere attraktive kanaler i pakken. Kinnevik ejer andre kanaler (TV6, TVG, Z-TV), som også udelukkende skal sendes fra NSD's transpondere.

- (82) Efter fusionen ser det ud til, at Astra ikke vil være nogen førende udbyder af satellittransmitterede tv-kanaler til det nordiske marked. Astra har for øjeblikket fem transpondere, der bruges til at transmittere nordiske tv-kanaler, og ingen nordisk tv-kanal sendes fra Eutelsat. Fire af de fem nordiske transpondere på Astra er lejet ud til Kinnevik, som bruger dem til at transmittere sine kanaler TV3 Danmark, TV3 Sverige, TV3 Norge og TV1000. Fusionen vil bevirke, (...).
- (83) Kinneviks fire transpondere på Astra (...).
- (84) Desuden skal NSD også distribuere Astras mest populære fremmedsprogede tv-kanaler — bl.a. Eurosport, Discovery, Children's Channel, CNN Int., MTV Europe — i de nordiske lande. (...) vil blive transmitteret i en mere attraktiv nordisk version i NSD's pakke. (...) overvejer andre internationale kanaler nu også at indføre særlige nordiske versioner af deres kanaler, med undertekster eller synkronisering. Det er yderst sandsynligt, at disse kanaler også vil blive transmitteret fra NSD's satellitter. NT har eneret på at distribuere (...) i de nordiske lande. Disse rettigheder vil uden tvivl blive overført til NSD, og NSD vil sandsynligvis være i stand til at opnå eneret på distribution af andre populære kanaler.
- (85) På baggrund af det ovenfor anførte må programudbyderne antages at ville ophøre med at transmittere de nordiske kanaler på Astra, og Astra vil formentlig ikke have ret mange populære fremmedsprogede kanaler at tilbyde de nordiske seere, som de ikke vil kunne få fra de nordiske satellitter, nogle af dem sågar i en nordisk version.
- (86) NSD's stilling må antages at blive yderligere styrket af den omstændighed, at de nationale programudbydere i Danmark har planer om at lancere satellittransmitterede tv-kanaler som supplement til deres jordfremførte kanaler. NSD forekommer at være den eneste realistiske distributionsmulighed for disse kanaler. Hvis disse selskaber kommer med ind i NSD, vil det bevirke, at potentielle konkurrenter til NSD, der søger at distribuere satellit-tv til det nordiske område, mister stærke potentielle programudbydere.
- (87) Parterne har ikke benægtet, at Kinneviks kanaler står meget stærkt på markedet. De betragter tværtimod disse kanaler som et afgørende element i fusionen. Af oplysningerne fra parterne fremgår det, at de er enige med Kommissionen i, at de fleste paraboler i Norden efter og som følge af fusionen må forventes at blive vendt mod positionerne 1° vest eller 5° øst.
- (88) Parternes erkendelse af, at de fleste paraboler i området (hvoraf 70 % for øjeblikket er rettet mod Astra) vil blive vendt mod de nordiske satellitter, så snart TV3 går over til dem i stedet for Astra, synes at føre til den konklusion, at TV3 er langt den vigtigste satellittransmitterede tv-kanal for de fleste seere med enkeltparaboler i Norden, ligesom det bekræfter Kinnevik-kanalernes førnævnte store popularitet.
- (89) Parterne har anført, at de tv-kanaler, der transmitteres fra Astra og Eutelsat, fortsat vil være attraktive for seere med enkeltparaboler i Norden, og de har nævnt, at seerne ved brug af særligt udstyr vil kunne modtage signaler fra mere end én satellitposition. Dette udstyr omfatter motordrevne paraboler og stationære paraboler med side-feedere. Seerne kan eventuelt også anskaffe sig en stationær parabol mere.
- (90) Der forekommer imidlertid at være mange problemer forbundet med sådant udstyr. For at kunne få påmonteret side-feedere, må parabolerne være så store, at det kan stride mod æstetiske hensyn og give anledning til planlægningsproblemer. De er også dyre. Prisen på motordrevne paraboler og omkostningerne ved at anskaffe en yderligere parabol er faktorer, der taler imod disse løsninger. (...) har nævnt, at paraboler med side-feedere koster omtrent det dobbelte af almindelige paraboler. Motordrevne paraboler er endnu dyrere, og at det er dyrt at købe to standardparaboler, er helt indlysende.
- Selv om det var billigt og let at iværksætte sådanne løsninger, er det desuden ikke særlig sandsynligt, at en forbruger, der kan modtage (15-30) tv-kanaler fra NSD ved brug af standardudstyr, vil være villig til at bruge penge på yderligere udstyr for at kunne modtage yderligere kanaler fra Astra eller Eutelsat.
- (91) Det er derfor klart, at fusionen vil resultere i, at meget få enkeltparabolhusstande i Norden herefter vil vende deres paraboler mod Astra, Eutelsat eller andre satellitter, og programudbydere, der henvender sig til nordiske seere, vil derfor ikke betragte disse satellitter som alternativ til NSD.
- ad ii) Forbindelsen til Kinnevik som en af de førende distributører
- (92) Programudbydere, der sender fra Astra eller Eutelsat, vil ikke kunne sende NSD's pakke af satellit-tv-kanaler. I de nordiske lande sælges satellit-tv-kanaler i pakker, og de pakker, NSD kommer til at udbyde som følge af fusionen, bliver meget attraktive. De programudbydere, der ikke er med i NSD's kanalpakker, kommer til at stå betydeligt ringere i konkurrencen end dem, der er med i NSD. Det er yderst usandsynligt, at sådanne udbydere skulle kunne udvikle nye pakker, der kunne konkurrere

med NSD's kanalpakke. En anden mulighed ville være at komme med i FilmNets kanalpakke, men i sammenligning med, hvad NSD's pakke kan byde på (f.eks. Kinnevikkanalerne med TV3 og de nordiske versioner af andre kanaler, jf. betragtning 80-84 ovenfor), vil FilmNets pakke (se betragtning 135) ikke være attraktiv for en programudbyder. Desuden vil FilmNets position som en førende aktør på markedet blive undermineret af fusionen (se betragtning 143).

ad iii) Forbindelsen til moderselskaberne, der er førende kabel-tv-operatører

- (93) En programudbyder, der transmitterer fra Astra eller Eutelsat, må forvente at kunne blive afskåret fra at sende til en stor del af de nordiske seere, der er tilsluttet kabelnet. For øjeblikket kontrollerer de deltagende parter ca. (20-30 %) af de i alt ca. 5 mio. husstande, der er tilsluttet kabel-tv-net og fællesantenneanlæg i de nordiske lande. Men efter indførelsen af digitalteknologien vil NSD i realiteten være i stand til at kontrollere en langt større del af kabel-tv-nettet i Norden i kraft af sin kontrol med, hvem der skal have adgang til det nordiske kabel-tv-net (se betragtning 131).

ad iv) Prisforskellen

- (94) Det forekommer sandsynligt, at programudbydere vil kunne leje transpondere hos NSD til lavere priser end på Astra og Eutelsat. Det skyldes hovedsagelig størrelsesforskellen mellem den befolkning, der dækkes af NSD's nordiske fodspor, og den befolkning, der dækkes af Astras og Eutelsats centraleuropæiske fodspor. Dette betyder, at programudbydere, der henvender sig til nordiske seere og som sender fra NSD's satellitter, vil opnå en prisfordel i forhold til de konkurrenter, der ikke har adgang til NSD's satellitter. Desuden kan programudbydere, der sender fra Astra eller Eutelsat, kun nå ud til ca. 70 % af de potentielle seere i Norden, der modtager tv via enkeltparaboler, medens deres konkurrenter, der transmitterer fra NSD's satellitter, kan nå ud til alle de nordiske husstande, der benytter standard-modtageudstyr. Alene af disse grunde vil størsteparten af de programudbydere, der ønsker at sende til nordiske seere, ikke betragte transponderne på Astra eller Eutelsat som relevante alternativer til NSD's transpondere.

ad v) Ingen ledig kapacitet på Astra og Eutelsat

- (95) Transponderkapaciteten på Astra og Eutelsat er for øjeblikket fuldt udnyttet, og desuden er markedet for tv-transponderkapacitet for øjeblikket præget af stigende efterspørgsel og knaphed på udbudssiden. Endvidere har Kinnevik, som for øjeblikket har

lejet fire transpondere på Astra rettet mod Norden, (...)

c) *Potentiel konkurrence fra fremtidig kapacitet*

- (96) Parterne forventer, at den nuværende situation med mangel på transpondere vil ændre sig, fordi antallet af transpondere vil blive øget i fremtiden.

i) Astra/Eutelsat

- (97) Parterne gør gældende, at Astra har planer om at opsende en ny satellit i 1995, hvorved Astras transponderkapacitet vil blive øget fra 64 til 82, og at der i 1996 vil komme en yderligere satellit til, som vil øge Astras kapacitet til 102 transpondere. Andre satellitoperatører, der dækker hele Europa, som f.eks. Eutelsat, vil også i nær fremtid sende nye satellitter op og dermed øge den samlede transponderkapacitet.

- (98) Der er ingen tvivl om, at Astra, Eutelsat og de øvrige satellitoperatører agter at (og vil) øge transponderkapaciteten i de kommende år ved at opsende nye satellitter. Men ifølge de oplysninger, Kommissionen er for øjeblikket i besiddelse af, vil der i det mindste inden for de kommende tre-fire år ikke være transpondere til rådighed for nordiske programudbydere. Og selv om der skulle blive transpondere til rådighed til transmission til nordiske seere, ville der ikke blive tale om så mange, at det ville blive muligt at samle en pakke, der kunne konkurrere med NSD i kommerciel henseende.

ii) NSAB

- (99) I et brev af 12. april 1995 anfører parterne, at den svenske satellitoperatør NSAB har bebudet, at selskabet agter at sætte en satellit med 32 transpondere i drift ved midten af 1997. Imidlertid indgår disse 32 nye transpondere (... Kinnevik og TD's specielle rettigheder; se også betragtning 37). Disse aftaler er ikke direkte knyttet til og nødvendige for gennemførelsen af transaktionen. De er derfor ikke accessoriske og må derfor bedømmes efter traktatens artikel 85.

iii) Nye aktører med nye satellitter

- (100) Det er ikke sandsynligt, at nye satellitoperatører vil opsende og drive tv-satellitter med henblik på transmission til Norden. Ifølge parterne koster det mellem 40 og 100 mio. ECU at konstruere en satellit. Hertil kommer opsendelsesomkostninger på mellem 20 og 75 mio. ECU samt forsikringsomkostninger på ca. 20 % af den forsikrede værdi (konstruktions- og opsendelsesomkostninger). Der går normalt mere end fem år mellem det tidspunkt, hvor beslutningen om at konstruere en ny satellit træffes, og det tidspunkt, hvor satellitten kan begynde at transmittere.

iv) Nye aktører med brugte satellitter

vil kræve større kapacitet, end før digitalteknologiens indførelse.

(101) Parterne anfører, at der findes et marked for brugte, men stadig operative satellitter, som potentielle operatører kan købe eller leje og flytte til den position, de ønsker. Parterne peger i den forbindelse på, at de satellitter, der for øjeblikket befinder sig på 1° vest og 5° øst, er brugte satellitter. Desuden er det ifølge parterne muligt at dreje satellitten, således at hele dens dækningsområde flyttes.

(105) Desuden vil NSD fortsat kontrollere transponderkapaciteten på de nordiske satellitter, og det er ikke indlysende, at digitalteknologiens indførelse skulle gøre det mere attraktivt for en potentiel ny udbyder af transponderkapacitet at levere kapacitet rettet mod Norden. Af de ovennævnte grunde forekommer det mere realistisk at antage, at en potentiel udbyder af transponderkapacitet i et digitalt miljø ikke vil udbyde transponderkapacitet til det nordiske marked.

(102) Ifølge de oplysninger, Kommissionen råder over, er det ganske vist muligt at få en satellit til at pege mod en anden del af jorden, men det vil være meget vanskeligt at opnå en optimal dækning, fordi satellitten ikke oprindeligt var bestemt til dækning af det nye område. Og selv om en uafhængig satellitoperatør skulle vælge en sådan løsning, ville sådanne satellitter skulle konkurrere med NSD's »Hot Bird«, der kan sende (15-30) tv-kanaler, hvoraf mange er nordiske kanaler, som andre satellitoperatører end NSD ikke får adgang til.

(106) Behovet for flere kanaler til specialiserede betalings-tv-kanaler, »video-on-demand« osv. kan resultere i en stærk efterspørgsel efter kapacitet til digital transmission. Ifølge de oplysninger, Kommissionen råder over, er det tænkeligt, at den kapacitet, der vil blive skabt ved indførelsen af digitalteknologien, vil blive opslugt af nye, kapacitetsintensive produkter som f.eks. »video-on-demand«. På baggrund heraf må man regne med, at den øgede transponderkapacitet, der bliver til rådighed til det nordiske marked efter digitalteknologiens indførelse, vil blive opslugt af NSD selv.

(103) I betragtning af det ovenfor anførte forekommer det usandsynligt, at det skulle kunne betale sig for et nyt selskab at søge ind på markedet for levering af transponderkapacitet til det nordiske marked ved brug af brugte satellitter.

A.2. Konklusion

d) Digitalteknologi

(104) Med indførelsen af digitalteknologien vil satelliternes kapacitet blive øget fem-ti gange. Ifølge (...) vil denne teknologi blive indført på kommercielt grundlag inden for de næste to år. Men overgangen fra analog til digital teknologi vil kræve, at størstedelen af kabelnettene og enkeltparabolhusstandene må udskifte deres modtageudstyr. Det vil indebære store investeringer for såvel kabeloperatørerne som for enkeltparabolhusstandene. De sidstnævnte vil i hvert fald skulle investere i en digital dekoder, som kommer til at koste (...) ECU. Alene af den grund har praktisk taget alle de virksomheder, som Kommissionen har indhentet oplysninger fra, samstemmende udtalt, at det vil være adskillige år, før flertallet af de nordiske satellit-tv-husstande vil investere i det fornødne udstyr. Ifølge (...) er det den almindelige antagelse, at digital-tv ikke vil blive almindeligt udbredt før i slutningen af dette århundrede, og at der i et ganske langt tidsrum vil blive tale om såvel analog som digital transmission. I denne overgangsperiode vil tv-kanalerne derfor skulle transmittere både analogt og digitalt, og det

(107) I sin meddelelse af 10. juni 1994 om satellitkommunikation, der drejede sig om rumsegmentkapacitet og adgangen hertil, bebudede Kommissionen, at den havde til hensigt at gøre brug af konkurrencereglerne for at få fjernet alle inden for EU bestående nationale restriktioner for adgangen til rumsegmenter. Denne hensigt blev understreget på ny i Kommissionens meddelelse til Europa-Parlamentet og Rådet om gennemførelsen af direktiv 90/388/EØF om konkurrence på markederne for teletjenester (KOM(95) 113 endelig udg. af 4. april 1995). Den lagde heri specielt vægt på, at de nationale teleoperatørers tidligere lovfæstede monopoler ikke hverken direkte eller indirekte måtte blive afløst af dominerende stillinger indtaget af private virksomheder som følge af kommercielle aftaler.

(108) Fusionen vil bevirke, at NSD kommer til at indtage en dominerende stilling på markedet for satellit-tv-transpondertjenester henvendt til nordiske tv-seere. For øjeblikket kontrolleres alle de tre satellitter på positionen 1° vest af Teleno, og via de nuværende leasingaftaler med den svenske satellitoperatør, NSAB, har NSD sikret sig kontrol med hovedparten af transponderkapaciteten på 5° øst.

(109) I kraft af sin kontrol med det meste af transponderkapaciteten, sine forbindelser til Kinnevik, der er en førende udbyder af nordiske tv-kanaler og distributør af satellit-tv-kanaler til enkeltparabolmodtagelse, og sine forbindelser til moderselskaberne, der er kabel-tv-operatører, vil NSD blive i stand til at afskære andre satellitoperatører fra at leje transpondere ud til programudbydere.

(110) Selv om Astra og Eutelsat blev betragtet som faktiske konkurrenter, vil de ikke råde over nogen transponderkapacitet, de kunne tilbyde de programudbydere, der eventuelt måtte ønske af sende til nordiske seere. Fire af de fem »nordiske« transpondere på Astra kontrolleres af Kinnevik, og det er i den forbindelse værd at bemærke, at (...). Dette vil bidrage til at forstærke NSD's dominans og viser tillige, at det er parternes hensigt at afskære Astra fra at konkurrere med NSD. Det kan følgelig konkluderes, at NSD på kort sigt vil komme til at dominere markedet for transpondere til brug for transmission af tv-signaler til nordiske seere.

(111) På længere sigt (fra 1996 og derefter) er det yderst usandsynligt, at nye satellitoperatører, Astra eller Eutelsat vil blive i stand til at anfægte NSD's dominerende stilling. I de kommende to-tre år vil der ikke være tilstrækkelig kapacitet på Astra og Eutelsat eller på andre satellitter, der ikke kontrolleres af NSD. Det vil tage endnu længere tid, før indførelsen af digitalteknologien vil få nogen indvirkning på udbuddet af transponderkapacitet. Den yderligere kapacitet, digitalteknologien vil føre til, må antages at ville blive opslugt af NSD. Desuden vil konkurrencen inden for NSD's rammer blive styret af NSD, eftersom NSD bliver i stand til at bestemme, hvilke programudbydere der skal kunne sende via NSD. Af disse grunde er det sandsynligt, at NSD også på længere sigt vil være i stand til at fastholde sin dominerende stilling på dette marked.

(112) Ovenstående konklusioner forstærkes af (... specielle rettigheder) på 5° øst, selv om disse ikke kan betragtes som accessoriske og derfor skal bedømmes efter traktatens artikel 85.

B. DRIFT AF KABEL-TV-NET

B.1. Markedets struktur

(113) I Norden kan ca. 4,2 mio. af de i alt 10 mio. husstande modtage kabel-tv. Kabel-tv-tilslutningen ventes kun at vokse langsomt i de kommende år,

eftersom størstedelen af de områder, hvor det kan betale sig at nedlægge kabler, allerede er tilsluttet. I sammenligning med andre europæiske lande er kabel-tv-sektoren i Norden præget af enheder med relativt færre abonnenter, hvor hvert net har relativt få tilslutninger. 80 % af alle kabeltilslutninger i Norden kontrolleres imidlertid af et lille antal store operatører med mange enheder.

a) Danmark

(114) I Danmark findes der ca. 2,3 mio. husstande, hvoraf 1,05 mio. er tilsluttet kabel-tv-net, medens 250 000 er tilsluttet fællesantennenet. TD Kabel TV, der ejes af TD, driver det største net med ca. (600-700 000) kabel-tv- og fællesantenne-kunder (ca. 50 % af alle de husstande, der er tilsluttet kabel eller fællesantenne). Den næststørste operatør er Stofa A/S med ca. (100-150 000) abonnenter. Stofa kontrolleres af den svenske teleoperatør Telia. Ved siden af de to operatører findes der et stort antal antenneforeninger.

(115) Indtil i dag har det ikke været muligt for andre at trænge ind på det danske marked for kabel-tv i fuld målestok, eftersom TD hidtil har haft et lovfæstet monopol på den kommercielle kabel-tv-infrastruktur og på transmission af tv-signaler via kabel på tværs af kommunegrænserne. Ifølge en folketingsbeslutning fra april 1995 skal den danske lovgivning om telekommunikation og kabel-tv imidlertid liberaliseres i to faser — den første træder i kraft den 1. juli 1995 og den anden senest 1. januar 1998. I første fase vil andre kabeloperatører end TD få lov til at eje kabel-net-infrastrukturer. Indtil anden fase træder i kraft, vil TD dog fortsat have eneret til at levere infrastrukturer til transmission af radio- og tv-signaler samt andre teletjenester på tværs af kommunegrænserne. Danmark består af 275 kommuner med gennemsnitligt 19 000 indbyggere.

(116) At alle andre virksomheder end TD til trods for liberaliseringen er afskåret fra at levere infrastrukturer til brug for transmission af signaler på tværs af kommunegrænser betyder, at konkurrenterne ikke kan opnå de stordriftsfordele, TD for øjeblikket nyder godt af. Desuden vil TD være i stand til at få kendskab til konkurrenternes strategiske overvejelser, eftersom enhver konkurrent, der ønsker at udbyde transmissionstjenester, nødvendigvis må indgå kontrakt med TD om brug af TD's infrastrukturer. TD kan derimod gøre det uden at skulle forhandle om brug af en anden virksomheds infrastruktur.

(117) I kraft af sit lovfæstede monopol har TD opnået en meget stærk position på det danske marked for kabel-tv. Når første fase træder i kraft, vil nogle af TD's enerettigheder bortfalde, men TD vil stadig nyde en vis retsbeskyttelse, som vil sætte selskabet i stand til at fastholde eller måske endog udbygge sin position. Til trods for de lovgivningsændringer, der er på vej, vil de store investeringer, der vil være nødvendige for at opbygge et kabelnet, sammen med den dominerende stilling, TD allerede indtager, gøre det usandsynligt, at andre vil kunne trænge ind på dette marked. Den anmeldte fusion vil føre til en styrkelse af TD's dominerende stilling (jf. afsnit B.2-3).

(118) Det skal bemærkes, at den private danske kabel-tv-operatør, Stofa A/S, har indgivet klage til Kommissionen over den danske lovgivning om kabel-tv. Kommissionen har rettet forespørgsel⁽¹⁾ til den danske regering angående de punkter, Stofa har peget på. Specielt har Kommissionen anmodet de danske myndigheder om at ophæve de nugældende bestemmelser om, at private selskaber ikke må eje kabel-tv-net, samt sikre at andre virksomheder end TD får lov til at transmittere signaler på tværs af kommunegrænserne i Danmark.

b) Norge

(119) I Norge findes der ca. 1,9 mio. husstande, hvoraf de 565 000 er tilsluttet kabel-tv og 120 000 er tilsluttet fællesantenneanlæg. Der findes tre store kabel-tv-operatører, der dækker ca. 70 % af alle kabel-tv-husstande. Telenor Avidi, der ejes af NT, er den største kabeloperatør med ca. (180-200 000) tilslutninger (ca. 30 % af alle kabel-tv-husstande). Janco Kabel-TV AS, der ejes af Helsinki Media SA, tegner sig for ca. 22 %, medens Norkabel AS tegner sig for ca. 20 % af alle kabel-tilslutninger. Norkabel ejes af bl.a. TCI.

(120) Der kræves ingen speciel tilladelse i Norge for at kunne retransmittere satellit-tv-programmer via kabelnet. Kabel-tv-selskaber er retligt forpligtet til at sende de nationale tv-stationer NRK og TV2. Den norske lovgivning fastsætter desuden, at aftaler om retransmission af satellitkanaler skal indeholde en klausul om, at norske kabelnet kan tilsluttes aftalen på samme vilkår.

(121) NT er størst på markedet, men det norske kabel-tv-marked består af tre konkurrenter, der er nogenlunde lige stærke, og NT har formentlig ikke

nogen dominerende stilling i øjeblikket. Ifølge de norske konkurrencemyndigheder er der i vid udstrækning mulighed for direkte konkurrence mellem kabel-tv-operatørerne, eftersom ca. 2/3 af alle de tilsluttede husstande har mulighed for at vælge en anden kabel-tv-leverandør. På det norske kabel-tv-marked ventes desuden en vækst på 2-3 % om året, og kabeltilslutningsgraden ventes at komme op på 40-50 % af alle husstande i Norge.

c) Sverige

(122) I Sverige findes der ca. 3,9 mio. husstande, hvoraf ca. 1,9 mio. er tilsluttet kabel-tv-net og ca. 600 000 er tilsluttet fællesantennenet. Svenska Kabel-TV AB, der ejes af Telia AB (som kontrolleres af den svenske stat), er den dominerende operatør med ca. 1,2 mio. tilsluttede husstande (ca. 50 % af alle kabel-tv-husstande). (...) Kinnevik ejer 37,4 % af kapitalen i den næststørste kabeloperatør, Kabelvision AB (hvis hovedaktionær er (...)), der har ca. 300 000 abonnenter (ca. 18 % af alle kabel-tv-husstande). To andre selskaber — Stjern-TV AB og Sweden-On-Line AB — har hver ca. 150 000 abonnenter. Den svenske kabellov fra 1992 fjernede alle væsentlige løvbetingede barrierer for adgangen til dette marked.

(123) Kinnevik ejer 37,4 % af kapitalen i Kabelvision og (...). I 1993 ophørte Kabelvision med at distribuere FilmNets betalings-tv-kanaler, og det var først efter indgreb fra de svenske konkurrencemyndigheder, at Kabelvision i 1994 genoptog distributionen af FilmNet. Det kan derfor med rimelighed konkluderes, at Kinnevik har stor indflydelse på kabelvisions forretningspolitik. Under alle omstændigheder kan den omstændighed, at potentielle konkurrenter vil være nødt til at tage højde for, at Kinnevik vil kunne påvirke Kabelvisions forretningspolitik, være tilstrækkeligt til at påvirke konkurrenternes adfærd.

d) Finland

(124) I Finland findes der ca. 1,9 mio. husstande, hvoraf ca. 780 000 er tilsluttet kabel-tv-net og ca. 100 000 er tilsluttet fællesantennenet. Den største kabel-tv-operatør er Helsinki television OY, som ejes af Helsinki Media, og som har ca. 190 000 abonnenter (ca. 20 % af alle kabel-tv-husstande). Den næststørste operatør er Telecom Kabel-TV OY, som ejes af den offentlige teleoperatør, og som har ca. 120 000 abonnenter. Der findes desuden fire mindre selskaber med markedsandele på 4-6 %, medens et stort antal små selskaber tegner sig for resten af markedet (ca. 40 % af alle kabel-tv-husstande).

⁽¹⁾ Kommissionens skrivelse af 23. december 1994 til den danske regering.

- (125) Fusionsparterne er ikke aktive på det finske marked for kabel-tv (...).

B.2 NSD's virkninger på markedet for kabel-tv

- (126) De kabel-tv-operatører, Kommissionen har haft kontakt med, har udtalt, at de af konkurrencemæssige årsager ville være nødt til at tilbyde NSD's programpakke, i det mindste i Danmark, Norge og Sverige. Som følge af NSD's dominerende stilling på transpondermarkedet vil dette give NSD en stærk position over for kabel-tv-operatørerne, eftersom disse bliver nødt til at forhandle med NSD for at kunne tilbyde de tv-kanaler, der transmitteres via NSD, i stedet for at forhandle direkte med programudbydere, således, som de gør det i dag. Etableringen af NSD vil derfor medføre en væsentlig ændring i kabel-tv-operatørernes forhandlingsposition.
- (127) Parterne har gjort gældende, at etableringen af NSD ikke ville afskære de uafhængige kabel-tv-operatører fra at forhandle direkte med Kinnevik om TV3-kanalerne og Kinneviks andre kanaler, hvis disse operatører ikke ønsker at forhandle med NSD. Det er rigtigt, at NSD-aftalerne ikke udelukker sådanne arrangementer, men parterne må antages at være mest interesserede i at markedsføre Kinneviks kanaler i en NSD-pakke. For at kunne tilbyde de kanaler, som NSD sandsynligvis vil få eneret til at transmittere (... navn på programmer) og sikkert flere andre, eftersom NSD har til hensigt at sørge at opnå sådanne enerettigheder, vil de uafhængige programudbydere endvidere være nødt til at forhandle med NSD. Det ser således ud til, at det for langt størsteparten af kabeloperatørernes vedkommende vil være mest realistisk at forhandle direkte om NSD for at kunne tilbyde NSD's pakke. I princippet kunne en kabel-tv-operatør få programmer fra Astra eller andre satellitter, der ikke kontrolleres af NSD, og i så fald ville de forhandle direkte med programudbydere. Men på Astra og andre satellitter vil der kun findes ikke-nordisksprogede kanaler.
- (128) De uafhængige kabel-tv-operatører i Danmark, Norge og Sverige ville desuden være nødt til at forhandle om priser og andre vilkår med en konkurrent (det gælder også, hvis kabeloperatørerne forhandler direkte med Kinnevik, eftersom Kinnevik er med i NSD). Det samme er tilfældet inden for områder, hvor seerne har valget mellem at lade sig tilslutte kabel-tv eller købe deres egen parabol, eftersom NSD også kommer til at kontrollere markedet for enkeltparabolmodtagelse. NSD vil således kunne udøve prisdiskrimination eller gennemtvinge vilkår over for uafhængige kabeloperatører til fordel for de kabeloperatører, der ejes af NSD's moderselskaber, eller til fordel for NSD's egen distribution til enkeltparabolmodtagere.
- (129) Det er værd at bemærke, at flere af de uafhængige kabeloperatører, som Kommissionen har indhentet oplysninger fra, har givet udtryk for stor bekymring over muligheden for, at NSD vil udøve diskrimination mod dem for at fremme sine egne interesser. Men også selv om der ikke blev tale om nogen diskrimination, ville NSD alligevel kunne udnytte sin position på markederne for kabel-tv- som følge af sin dominerende stilling på transpondermarkedet.
- (130) Når digitalteknologien indføres, har parterne ifølge eget udsagn til hensigt at (...) etablere et fællesnordisk krypteringssystem og en fællesnordisk hovedende. Systemet og hovedenden skal kontrolleres af NSD, som har planer om at tilbyde (... forskellige tjenester) kunne dette (transparent transmission) være økonomisk attraktivt for mange kabel-tv-operatører, fordi de kunne undvære indkodnings- og afkodningssystem i hver hovedende og derved reducere omkostningerne betydeligt. Dette har særlig relevans i områder som Norden med mange mindre kabel-tv-net. Nogle uafhængige kabel-tv-operatører har flere hundrede hovedender og må med den nuværende teknologi have en dekoder til hver kanal i hver hovedende. Mange kabeloperatører ville sikkert være utilbøjelige til at ophøre med selv at tage sig af abonnentadministrationen, fordi den er en kritisk del af de fleste kabel-tv-aktiver, og fordi opgivelse af denne del ville gøre dem afhængige af NSD. I betragtning af de økonomiske fordele for kabel-tv-husstandene og den omstændighed, at de tilsluttede abonnenter ikke ville mærke nogen forskel, hvis NSD påbegyndte en transparent transmission og samtidig overtog abonnentadministrationen og abonnentautoriseringen, ville det være vanskeligt for en mindre kabel-tv-operatør af afvise en sådan løsning, hvis den blev en realitet.
- (131) Hvis NSD udvikler og etablerer et sådant system i et digitalt miljø, er der derfor stor sandsynlighed for, at flertallet af de kabeltilsluttede husstande i de nordiske lande vil modtage transparent transmission af signaler med NSD's fællesnordiske krypteringssystem. (...) Det er derfor også vanskeligt at vurdere de konkurrencemæssige og økonomiske aspekter ved transparent transmission. Men kontrollen med et sådant system må forventes at sætte NSD i stand til at styrke sin position som den, der bestemmer, hvilke programudbydere der skal have adgang til de nordiske kabel-tv-net. Hvis et sådant system bliver udviklet, vil det blive meget vanskeligt for en programudbyder uden adgang til NSD's krypteringssystem at få adgang til kabelnetene.

B.3. Konklusion

Danmark

- (132) TD kontrollerer omkring 50 % af kabeltilslutningerne i Danmark og indtager på grund af den danske lovgivning en dominerende stilling på det danske marked. Etableringen af NSD vil føre til en styrkelse af TD's dominerende stilling, da:

- i) NSD ved udbydningen af tv-kanaler til danske kabeloperatører vil kunne begunstige TD
- ii) NSD's monopolstilling på programområdet vil bevirke, at de vilkår, kabeloperatørerne får tilbudt, bliver dem, der er mest favorable for TD
- iii) kabeloperatører, der konkurrerer med TD, vil være nødt til at forhandle med TD i TD's egenkab af NSD-partner.

Denne situation kan ikke antages at ville ændre sig efter den første liberaliseringsfase, eftersom TD vil bevare mange af de fordele, selskabet hidtil har haft i forhold til konkurrenterne i kraft af TD's hidtidige lovfæstede monopol.

Sverige, Norge og Finland

- (133) Parterne har kontrol med eller indflydelse på ca. 18 % af kabel- og fællesantennetilslutningerne i Norge og 30 % af tilslutningerne i Sverige, men ingen kontrol eller indflydelse i Finland. Som følge af NSD's dominans på transpondermarkedet vil de forhold der blev beskrevet ovenfor under nr. i), ii) og iii), også komme til at gøre sig gældende for konkurrencen mellem kabeloperatører i Norge og Sverige.
- (134) I betragtning af konkurrenternes relative markedsstyrke i Norge og Sverige forekommer det dog usandsynligt, at fusionen vil give parterne en dominerende stilling i Norge og Sverige.

C. DISTRIBUTION AF SATELLITTRANSMITTERET BETALINGS-TV OG ANDRE KRYPTEREDE TV-KANALER TIL ENKELTPARABOLMODTAGERE

C.1. Markedets struktur

- (135) Der findes for øjeblikket tre førende distributører på dette marked, nemlig FilmNet (Multichoice), Telenor CTV og Viasat. For at være konkurrencedygtig må en distributør på sit smartcard have en tv-kanal eller en tv-kanal-pakke, som et stort antal seere finder attraktiv. De tre distributører benytter konkurrerende smartcards med forskellige tv-kanaler:

— FilmNets smartcard indeholder selskabets egen betalings-tv-kanal FilmNetPlus, The Complete Movie Channel og BBC. I Danmark indeholder kortet kun FilmNet Plus og/eller FilmNet The Complete Movie Channel

— Telenor CTV markedsfører CTV-kortet, som giver adgang til MTV, Eurosport Nordic, Discovery, Children's Channel, CNN og FilmNet The Complete Movie Channel. I Sverige indeholder kortet også FilmNetPlus (det er der planer om, at det også skal gøre i Danmark)

— Viasats kort indeholder TV3 (TV3 Danmark, TV3 Sverige eller TV3 Norge) og Viasats egne betalings-tv-kanaler TV 1000, Film Max og TV 1000 Cinema.

Ifølge (...) havde Viasat, FilmNet og Telenor CTV i marts 1995 solgt følgende antal smartcards i de nordiske lande:

(antal solgte kort)

Danmark	
Viasat	> 100 000
FilmNet	> 25 000
Telenor CTV	< 10 000
Norge	
Viasat	> 100 000
FilmNet	> 25 000
Telenor CTV	> 25 000
Sverige	
Viasat	> 250 000
FilmNet	> 25 000
Telenor CTV	> 25 000
Finland	
Viasat	0
FilmNet	< 10 000
Telenor CTV	> 10 000
Norden i alt	
Viasat	> 500 000
FilmNet	> 100 000
Telenor CTV	> 50 000

- (136) Målt efter antallet af solgte smartcards står Viasat meget stærkt som distributør på dette marked. Det er værd at bemærke, at ifølge aftalen mellem FilmNet og Telenor (se nedenfor) (...). Men Viasats smartcards vil også indeholde CTV-pakken samt Kinneviks kanaler, som Viasat får eneret til at distribuere. På baggrund heraf kan det konkluderes, at fusionen vil give Viasat en dominerende stilling på dette marked. (...).

- (137) Ifølgende aftalen mellem FilmNet og Telenor transmitteres FilmNet for øjeblikket fra satellitten Thor. FilmNets leje af en transponder på Thor og FilmNet-distributionselskabet Multichoices distribution af Telenors CTV-pakke i Sverige er baseret på en aftale med Telenor AS fra oktober 1992. FilmNet så NSD-projektet som en trussel mod

FilmNets interesser som distributør af betalings-tv i de nordiske lande og har indgivet klage til Kommissionen over den planlagte fusion. Desuden har Nethold (som ejer FilmNet og Multichoice) anlagt en voldgiftssag mod Telenor, der påstås at have brudt ovennævnte aftale. I december 1994 blev der af en norsk domstol afsagt en kendelse mod Telenor, hvorved Telenor bl.a. fik pålagt forbud mod at gennemføre den aftale med Viasatselskaberne, der gav Viasat adgang til at sælge Telenors CTV-pakke. Denne kendelse ville have blokeret for etableringen af NSD og gjort det nødvendigt for parterne at forhandle med Nethold for at nå frem til en løsning. Den 29. marts 1995 blev der mellem Nethold og Telenor indgået en aftale, (...).

C.2. Afskærmning af markedet for distribution af tv-kanaler som følge af etableringen af NSD

(138) Etableringen af NSD vil bevirke, at NSD's konkurrenter afskæres fra at få adgang til dette marked, fordi:

- 1) NSD i kraft af sin kontrol med den nordiske transponderkapacitet og sine forbindelser til programudbyderen Kinnevik vil få en dominerende stilling som udbyder af tv-kanaler til nordiske seere
- 2) NSD som ovenfor nævnt (betragtning 126-131) i vid udstrækning vil komme til at kontrollere adgangen til den nordiske kabelsektor i kraft af sine forbindelser til de kabeloperatører, der er dets moderselskaber.

Af disse årsager vil det blive yderst vanskeligt for en ny distributør at få adgang til det nordiske marked. Der er således ingen sandsynlighed for, at nogen potentiel konkurrent vil være i stand til at få tilstrækkeligt fodfæste på distributionsmarkedet til at kunne konkurrere med NSD i Norden.

(139) Parterne gør gældende, at NSD-aftalen ikke er til hinder for, at en uafhængig programudbyder lejer en transponder fra NSD uden samtidig at måtte indgå en distributionsaftale med moderselskabernes distributionsselskaber. Programudbyderen ville frit kunne indgå aftaler med andre distributører. Parterne anfører, at den ovenfor omtalte nye aftale med FilmNet bekræfter, at de har til hensigt at føre en sådan politik.

(140) Den pågældende programudbyder ville imidlertid være nødt til at indgå en aftale med NSD, som kontrolleres af bl.a. Kinnevik. Kinnevik kunne derigennem påvirke priser og vilkår i lejekontrakten, og Viasat ville kunne få oplysninger om denne potentielle konkurrent.

(141) Desuden er det yderst usandsynligt at NSD vil leje transpondere ud til programudbydere uden at gøre dette betinget af en distributionsaftale mellem den pågældende programudbyder og Kinneviks distributionsselskab. Af de oplysninger, parterne har fremlagt, fremgår det klart, at NSD's transpondere i første række er et middel til at udvikle et nordisk satellit-tv-distributionssystem. Det ville stride mod fusionens formål at leje transpondere ud til programudbydere, som ikke ønsker at få deres kanaler distribueret via NSD. I en tid med mangel på transpondere er det endvidere ikke nødvendigt for NSD at leje transpondere ud til sådanne programudbydere. Parternes forsøg på at dokumentere deres »åbne« udlejningspolitik ved at henvise til den nye aftale med FilmNet er ikke overbevisende — FilmNet-aftalen er resultatet af en forhandlingsløsning. FilmNet havde med en kendelse fra en domstol blokeret for dele af NSD-projektet, og det var nødvendigt for Telenor at komme til forståelse med FilmNet. Før denne kendelse blev afsagt, havde parterne ikke haft nogen intentioner om at nå til forståelse med FilmNet.

C.3. Konklusioner

(142) De hindringer, fusionen vil lægge i vejen for nye konkurrenters adgang til dette marked, indebærer, at de eneste sandsynlige konkurrenter på markedet vil være Viasat og FilmNet.

(143) I henhold til aftalerne mellem FilmNet og Telenor vil FilmNet kunne (...) og fortsætte med at markedsføre sine egne smartcards og dermed også have sit eget abonnentadministrations- og autoriseringssystem. I kraft af denne aftale vil FilmNet således fortsat kunne optræde som en førende udbyder på markedet for distribution af tv-kanaler til enkeltparabolmodtagerne. Viasat vil imidlertid få styrket sin position på distributionsmarkedet i kraft af den attraktive programpakke, selskabet vil kunne tilbyde, og det vil underminere FilmNets position som en væsentlig udbyder på markedet.

(144) Der kan derfor drages den konklusion, at Viasat som en konsekvens af fusionen vil opnå en dominerende stilling på dette marked.

D. FREMME AF DEN ØKONOMISKE OG TEKNISKE UDVIKLING

(145) Ifølge parterne vil etableringen af NSD fremme den økonomiske og den tekniske udvikling. På kort og mellemlang sigt vil etableringen af en nordisk »Hot Bird« således forbedre distributionen af satellit-tv i Norden, og på længere sigt, efter digitalteknologiens indførelse, vil NSD ifølge parterne give kabel-tv-operatørerne og fællesantennenettene mulighed for betydelige rationaliseringer til gavn for forbrugerne.

- (146) Kommissionen kan ikke tilslutte sig denne opfattelse — det er ikke rigtigt, at etableringen af NSD på kort og mellemlang sigt vil føre til en forbedring af distributionen af satellit-tv til Norden, eftersom NSD ikke vil øge den forhåndenværende transponderkapacitet. Antallet af de satellitkanaler, der tilbydes de nordiske seere, vil derfor ikke på kort sigt blive påvirket af fusionen. Kommissionen erkender, at det er nødvendigt for en satellitoperatør at være i stand til at udbygge sin satellitposition, men efter Kommissionens opfattelse er den vertikale integration, fusionen indebærer, ikke nødvendig herfor. Fusionen vil derimod kunne få indvirkning på den måde, hvorpå den disponible transponderkapacitet fordeles mellem programudbydere.
- (147) På længere sigt, efter digitalteknologiens indførelse, vil parterne benytte NSD til at tilvejebringe en integreret infrastruktur til distribution af satellit-tv og andre dertil knyttede tjenester.
- (148) Efter digitalteknologiens indførelse har parterne ifølge eget udsagn intentioner om at (...) etablere et fællesnordisk krypteringssystem til markedet for enkeltparabolmodtagelse, fællesantennemodtagelse og kabelnetmodtagelse af tv-kanaler. Dette indebærer, at de enkelte tv-husstande kun behøver én dekoderboks, uanset om de modtager signalerne fra kabel eller via parabolantenne. Det betyder også, at abonnentadministrationen og abonnentautoriseringen ved de tre former for modtagelse kan samles under ét. Endvidere kunne kabel-tv-nettene opnå store omkostningsbesparelser ved ikke længere at skulle kryptere og afkode signaler i samtlige hovedender. Ifølge parterne vil et sådant system give uafhængige kabel-tv-operatører mulighed for at benytte NSD som leverandør, samtidig med at de kan have deres egne abonnentadministrationssystemer. Endelig vil systemet give fællesantennenettene bedre modtageforhold for betalings-tv og endog sætte dem i stand til at have deres eget abonnentadministrationssystem, hvilket i realiteten ikke er muligt i dag.
- (149) Som følge af NSD's dominerende stilling som udbyder af tv-kanaler fra nordiske transpondere finder Kommissionen, at der er stor sandsynlighed for, at størsteparten af enkeltparabolhusstandene og de uafhængige kabeloperatører i de nordiske lande vil blive tvunget til at bruge det af NSD anvendte krypteringssystem. Programudbydere, der henvender sig til nordiske seere, vil blive nødt til at leje NSD's system. Hvis disse planer føres ud i livet, vil NSD's fællesnordiske krypteringssystem således blive dominerende i Norden.
- (150) Kommissionen erkender, at det på længere sigt kan give økonomiske fordele at have et integreret system for transmission af satellit-tv (...). Det er således umuligt at vurdere, i hvilket omfang NSD's planer om et fællesnordisk krypteringssystem ville sætte NSD i stand til at afskære programudbydere fra at sende tv-kanaler til nordiske seere. Et lukket krypteringssystem kunne gøre den nye infrastruktur yderst konkurrencebegrænsende. Det samme gælder for et åbent system, hvis systemet bliver dominerende, og tredjeparter ikke kan få adgang til det (...).
- (151) Kommissionen finder, at en infrastruktur som den af parterne beskrevne kan vise sig at være meget effektiv og give forbrugerne store fordele. Men der må være tale om en åben infrastruktur med adgang for alle, der ønsker det. Kommissionen finder specielt, at den omstændighed, at en så stærk programudbyder som Kinnevik er med i NSD, indebærer en stor risiko for, at det ikke bliver tilfældet. Der er derfor sandsynlighed for, at de nordiske seere i fremtiden som følge af denne fusion vil få et langt mindre varieret programudbud. Endvidere er det Kommissionens opfattelse, at den anmeldte fusions vertikalt integrerede karakter ikke er nødvendig for at få tilvejebragt en sådan integreret infrastruktur.
- (152) De argumenter, parterne fremfører i relation til fremme af den tekniske og økonomiske udvikling, kan derfor ikke godtages, eftersom betingelserne i fusionsforordningens artikel 2, stk. 1, litra b), ikke er opfyldt.

E. TILSAGN FRA PARTERNE

- (153) I skrivelse af 7. juli 1995 tilbød parterne at afgive en række tilsagn for at imødekomme indsigelserne mod den planlagte fusion. De tilsagn, de tilbød, drejer sig om følgende punkter:
- TeleDanmark og Norsk Telekom giver afkald på enhver ret til at blande sig i brugen af Kinneviks transpondere på Astra.
 - TeleDanmark og Kinnevik giver afkald på deres (specielle rettigheder) på transpondere på den svenske satellitposition 5° øst.
 - De vil stille to af deres nuværende transpondere til rådighed for andre programudbydere på almindelige markedsvilkår fra og med den dag, hvor den anmeldte fusion godkendes (...). Den anden transponder lejes af NSAB, og enhver kontrakt vedrørende denne transponder skal forinden godkendes af NSAB. Dette tilsagn ophører med at gælde, såfremt transponderne ikke er blevet lejet ud til tredjemand senest seks måneder efter godkendelsen af NSD.
 - NSD skal frit kunne råde over de første (...) transpondere på 1° vest, som NSD får overført. Parterne vil indføre en ordning, der skal sikre, at (...) ud af (...) yderligere NSD-transpondere vil blive stillet til rådighed for programudbydere uden tilknytning til NSD. NSD forpligter sig til med højst 180 dages og mindst 60 dages varsel at give meddelelse om, hvornår ny kapacitet bliver ledig. Tredjeparter får derefter mulighed for at afgive et bindende tilbud på leje af denne kapacitet. NSD vil frit kunne råde over transpondere, som ikke er blevet lejet af tredjeparter efter denne ordning.

- NSD vil ikke erhverve enedistributionsrettigheder til (...) nærmere angivne nordiske og internationale kanaler. Dette tilsagn gælder kun i (...) år og kun for analog, ikke for digital, transmission.
- Såfremt Kinnevik vederlagsfrit stiller sine kanaler til rådighed for en kabel-tv-operatør i et givet land, vil Kinnevik på samme måde stille de pågældende kanaler vederlagsfrit til rådighed for enhver anden kabeloperatør, så længe denne er rede til at give fri adgang til kanalerne. Indfører Kinnevik betaling herfor, vil kanalerne fortsat blive udbudt på et ikke-diskriminerende grundlag, forudsat at kabeloperatøren er rede til at give fri adgang til den pågældende kanal. (...) Dette tilsagn gælder i (...) år.
- Parterne forpligter sig til at sikre, at alle forretningsrelationer mellem NSD og NSD's aktionærer vil blive baseret på normale forretningsmæssige vilkår.
- (154) Efter Kommissionens opfattelse er disse tilsagn ikke tilstrækkelige til at forhindre skabelse eller styrkelse af dominerende stillinger som beskrevet ovenfor. De førstnævnte tre tilsagn vil kun få begrænset og kortvarig indvirkning på, i hvilket omfang tredjemand kan få adgang til transpondere. Det første tilsagn, ifølge hvilket TD og NT giver afkald på enhver indflydelse på brugen af Kinneviks fire transpondere på Astra, kan ikke antages at få nogen nævneværdig virkning, eftersom Kinnevik frit vil kunne råde over disse transpondere. Det andet tilsagn om at give afkald på deres (specielle rettigheder) på transpondere på den svenske satellitposition vil ikke få nogen virkning på kort sigt, da parterne fortsat vil kontrollere (...) af de i alt ti transpondere på denne position. Desuden er tilsagnet ikke til hinder for, at NSD lejer eventuelle yderligere transpondere på den svenske position. Under alle omstændigheder er denne (specielle rettighed) ikke nogen accessorisk begrænsning, men udelukkende en supplerende omstændighed, der underbygger Kommissionens konklusioner (se betragtning 112). Det tredje tilsagn om at stille to af deres nuværende transpondere til rådighed for andre programudbydere vil kun få begrænsede og kortvarige virkninger på kort sigt (...). Desuden er det NSD, der bestemmer priser og andre vilkår.
- (155) Tilsagnet om, at NSD vil stille (...) af (...) yderligere transpondere til rådighed for programudbydere uden tilknytning til NSD, er ikke forbundet med nogen tidsfrist, og det er derfor uklart, hvornår de yderligere transpondere vil være til rådighed. Desuden gør den omstændighed, at NSD selv vil distribuere disse (...) transpondere, det yderst vanskeligt at kontrollere, om de priser og andre vilkår, der kommer til at gælde for udlejningen af dem, er rimelige og ikke-diskriminerende.
- (156) Tilsagnet om, at NSD ikke vil erhverve eksklusive distributionsrettigheder til (...) satellit-tv-kanaler, er utilstrækkeligt. (...) af de (...) tv-kanaler ejes af Kinnevik, og i de (...) kanaler indgår ikke de tre meget populære internationale tv-kanaler (...), som NT har eneretten til at distribuere. Desuden kommer tilsagnet kun til at gælde i (...) år og udelukkende for analog, ikke for digital, transmission. (...). Desuden vil dette tilsagn være vanskeligt at håndhæve.
- (157) Tilsagnet om, at Kinnevik vil tilbyde sine tv-kanaler til kabel-tv-operatører, er ikke entydigt. Det er forbundet med adskillige betingelser og synes at fratage kabel-tv-operatørerne enhver ret til at fastlægge eller opretholde deres egen programpolitik og markedsføringsstrategi. Det vil være meget vanskeligt at håndhæve dette tilsagn.
- (158) Det sidstnævnte tilsagn, hvorved parterne forpligter sig til at lade alle deres indbyrdes forretningsrelationer være baseret på normale forretningsmæssige vilkår, er meget vanskeligt at håndhæve.
- (159) Som helhed er de tilbudte tilsagn ikke tilstrækkelige til at eliminere de konkurrenceproblemer, der er beskrevet ovenfor. Deres rækkevidde er for begrænset, de angår hovedsagelig parternes adfærd, og vil være meget vanskelige at kontrollere og håndhæve.
- (160) Det Rådgivende Udvalg for Kontrol med Fusioner og Virksomhedsovertagelser er enig med Kommissionens opfattelse i, at de tilsagn, parterne har tilbudt, ikke er tilstrækkelige til at gøre etableringen af det nye joint venture forenelig med fællesmarkedet og med EØS-aftalen. Denne opfattelse deles også af de tredjeparter, Kommissionen har indhentet udtalelse fra angående de af parterne tilbudte tilsagn.

F. KONKLUSION

- (161) Den anmeldte fusion vil føre til, at NSD kommer til at indtage en dominerende stilling på markedet for transpondertjenester til satellit-tv henvendt til nordiske seere.
- (162) NSD's dominerende stilling på markedet for transpondertjenester vil føre til en styrkelse af TD's dominerende stilling på markedet for kabel-tv i Danmark.
- (163) Den anmeldte fusion vil føre til, at Viasat vil opnå en dominerende stilling på markedet for distribution af betalings-tv og andre krypterede kanaler til enkeltparabolmodtagere.
- (164) NSD's vertikalt integrerede karakter bevirker, at parterne gensidigt vil kunne styrke hinandens positioner på forskellige markeder. Det skal navnlig bemærkes, at parternes stærke position på markederne i de efterfølgende led (kabel-tv-net og distribution) vil forstærke deres dominerende stilling på markedet for transponderkapacitet, idet potentielle konkurrenter vil afholde sig fra at sende til Norden fra andre transpondere.
- (165) Bortset fra de tre markeder, der analyseres i nærværende beslutning, har Kommissionen også undersøgt virkningerne for fire andre markeder — markedet for betalings-tv, andre kommercielle tv-kanaler, up-link tjenester og udbydning af krypteringssystemer — som parterne opererer på. Kommissionen har konkluderet, at fusionen ikke

vil føre til, at parterne opnår eller styrker en dominerende stilling på disse markeder —

VEDTAGET FØLGENDE BESLUTNING:

Artikel 1

Den fusion i form af etablering af et joint venture, som Norsk Telekom AS, TeleDanmark A/S og Industriförvaltnings AB Kinnevik har anmeldt, erklæres for uforenelig med fællesmarkedet og med EØS-aftalen.

Artikel 2

Denne beslutning er rettet til:

- 1) Norsk Telekom AS
Keyersgate 15
N-0165 Oslo.
- 2) TeleDanmark A/S
Kannikegade 16
DK-8000 Århus C.
- 3) Industriförvaltnings AB Kinnevik
Skeppsbron 18
S-10313 Stockholm.

Udfærdiget i Bruxelles, den 19. juli 1995.

På Kommissionens vegne

Karel VAN MIERT

Medlem af Kommissionen

KOMMISSIONENS BESLUTNING

af 18. oktober 1995

om statsstøtte ydet af delstaten Bayern til EKSF-stålvirksomheden Neue Maxhütte Stahlwerke GmbH Sulzbach-Rosenberg

(Kun den tyske udgave er autentisk)

(Tekst af betydning for EØS)

(96/178/EKSF)

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE
FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Kul- og Stålfællesskab, særlig artikel 4, litra c),

under henvisning til Kommissionens beslutning nr. 3855/91/EKSF af 27. november 1991 om fællesskabsregler for støtte til jern- og stålindustrien⁽¹⁾,

efter at have opfordret de øvrige medlemsstater og andre interesserede parter til at fremsætte deres bemærkninger, jf. nævnte beslutnings artikel 6, stk. 4,

efter gennemgang af indkomne bemærkninger, og

ud fra følgende betragtninger:

I

Den 30. november 1994 besluttede Kommissionen at indlede proceduren efter artikel 6, stk. 4, i beslutning nr. 3855/91/EKSF (»støttere reglerne«) i anledning af en række lån på i alt 49,895 mio. DM (26,53 mio. ECU), som delstaten Bayern havde ydet Neue Maxhütte Stahlwerke GmbH (i det følgende benævnt »NMH«) i perioden fra marts 1993 til august 1994. Ud fra oplysninger fremlagt af den tyske forbundsregering havde Kommissionen draget den konklusion, at disse lån til virksomheden formentlig ikke kunne betragtes som indskud af ansvarlig kapital i overensstemmelse med normal markedsøkonomisk investeringspraksis, men udgjorde statsstøtte i strid med støttere reglerne og EKSF-traktaten.

Kommissionen meddelte ved skrivelse af 12. december 1994 den tyske forbundsregering, at den havde besluttet at indlede procedure i sagen, og opfordrede den til at fremsætte sine bemærkninger hertil samt fremsende enhver supplerende oplysning, den måtte skønne relevant i sagen. I deres svar af 13. januar 1995 gav de tyske myndigheder nærmere oplysninger om baggrunden for delstaten Bayerns ydelse af de omhandlede lån og for de øvrige anpartshaveres manglende vilje til at medvirke fuldt ud til at finansiere virksomheden og om, hvad

lånene var blevet anvendt til (for en mere indgående redegørelse for Tysklands holdning henvises til afsnit III). Forbundsregeringen henviste desuden til de bemærkninger, den havde fremsat den 15. juli, 14. september og 9. december 1994 i forbindelse med de finansielle foranstaltninger, der inden for rammerne af Bayerns privatiseringsplan var planer om at træffe til fordel for NMH og Lech-Stahlwerke GmbH (i det følgende benævnt »LSW«), og fremhævede, at lånene udelukkende skulle ses i sammenhæng med denne privatiseringsplan. Kommissionen fastslog ved beslutning af 4. april 1995⁽²⁾, at den planlagte støtte til dækning af tab på 125,7 mio. DM (67,81 mio. ECU) og investeringstilskuddet på 56 mio. DM (29,78 mio. ECU) til NMH samt den planlagte støtte til dækning af tab på 20 mio. DM (10,63 mio. ECU) til LSW måtte betragtes som statsstøtte i strid med støttere reglerne, og at Bayern følgelig skulle afstå fra at yde den. Disse foranstaltninger skulle gennemføres som led i den planlagte afhændelse af delstaten Bayerns anpart i NMH (45 %) og LSW (19,734 %) til den private Aicher-gruppe. Forbundsregeringen indbragte annullationssøgsmål mod Kommissionens beslutning for EF-Domstolen (sag C-158/95⁽³⁾). NMH indbragte sagen for De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans, også med begæring om, at Kommissionens beslutning blev kendt ugyldig (sag T-129/95⁽⁴⁾).

Kommissionen opfordrede de øvrige medlemsstater og andre interesserede parter til at fremsætte deres bemærkninger i sagen ved at offentliggøre den skrivelse, hvorved den havde meddelt den tyske forbundsregering, at den havde besluttet at indlede procedure i sagen, i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*⁽⁵⁾.

Opmærksomheden henledes på, at Kommissionen den 19. juli 1995 besluttede at indlede en anden procedure i anledning af lån på i alt 24,1125 mio. DM (12,82 mio. ECU), som delstaten Bayern i sin egenskab af anpartshaver havde ydet NMH i fire rater i perioden mellem juli 1994 og marts 1995⁽⁶⁾. Disse lån, som Kommissionen ikke havde kendskab til, da den indledte nærværende

⁽²⁾ Se Bull. 5-1995, punkt 1. 3. 55.

⁽³⁾ EFT nr. C 208 af 12. 8. 1995, s. 4.

⁽⁴⁾ EFT nr. C 229 af 2. 9. 1995, s. 21.

⁽⁵⁾ EFT nr. C 173 af 8. 7. 1995, s. 3.

⁽⁶⁾ Endnu ikke offentliggjort i EF-Tidende, se IP(95) 780.

⁽¹⁾ EFT nr. L 362 af 31. 12. 1991, s. 57.

procedure, udgør muligvis ulovlig statsstøtte, da ingen af de øvrige anpartshavere medvirkede ved denne finansiering af virksomheden, hvorpå det kan lægges til grund, at staten ikke handlede i overensstemmelse med en markedsøkonomisk investors normale adfærd.

Under sagsbehandlingen i den her omhandlede sag modtog Kommissionen følgende bemærkninger:

- Regeringen for en medlemsstat udtalte, at den anså lånene for at udgøre statsstøtte, der begrænsede konkurrencen inden for Fællesskabet til skade for NMH's konkurrenter i det pågældende land. De private anpartshaveres adfærd og virksomhedens finansielle situation tydede stærkt på, at de offentlige lån ikke stemte overens med normal investeringspraksis i en markedsøkonomi og følgelig udgjorde statsstøtte.
 - Regeringen for en anden medlemsstat fandt, at lånene til NMH også ville kunne komme virksomheden Rohrwerke Neue Maxhütte GmbH (i det følgende benævnt »RNM«), hvoraf NMH besidder 85 %, til gode, og pegede på den betydelige overkapacitet på det europæiske marked for stålør.
 - Ifølge en organisation af europæiske stålproducenter ville ingen privat investor have været rede til at indskyde kapital i en virksomhed med en finansiell situation som NMH's. Organisationen betragtede lånene som statsstøtte og opfordrede Kommissionen til i sin endelige beslutning i sagen at pålægge den tyske regering at tilbagesøge støtten.
 - En national stålproducentorganisation pegede på, at der ifølge EU's retspraksis på statsstøtteområdet gjaldt det princip, at en privat investors normale adfærd i en virksomhed med blandede ejerforhold som NMH var et væsentligt kriterium for, om statens deltagelse kunne anses at stemme overens med normal markedsøkonomisk praksis. Efter organisationens opfattelse var der en række usædvanlige træk ved Aicher-gruppens medvirken ved ydelsen af disse lån, eftersom denne gruppe på tidspunktet for lånenes ydelse forhandlede med delstaten Bayern om overtagelse af NMH. Den endeligt indgåede aftale, der blev bekendtgjort i marts 1994, indeholdt bestemmelser om omfattende finansiell støtte til NMH fra delstaten Bayern. Aicher havde i organisationens øjne et væsentligt motiv til at medvirke direkte ved ydelsen af det tredje lån, som ikke stemte overens med en normal markedsøkonomisk investors adfærd, idet lånene i realiteten ville blive eftergivet af Bayern i tilfælde af afhændelse af NMH og LSW. At Aicher-gruppen medvirkede ved disse lån, var absolut meningsfuldt for gruppen, men tydede efter organisationens opfattelse ikke på, at der var tale om en normal investeringspraksis.
 - En stor europæisk stålvirksomhed udtalte, at enhver fornuftig långiver i betragtning af det almindeligt kendte faktum, at stålvirksomheders driftsresultat er stærkt konjunkturafhængigt, ville lægge vægt på et tilstrækkeligt overskud eller cash flow over den samlede konjunkturcyklus for at have sikkerhed for, at lånet bliver tilbagebetalt. Ydelse af lån, som kun skulle tilbagebetales, hvis NMH fik overskud, kunne ikke betragtes som normal investeringsadfærd i en markedsøkonomi. Virksomheden opfordrede Kommissionen til i sin endelige beslutning at give delstaten Bayern pålæg om at kræve støtten tilbagebetalt, hvis det blev fastslået, at lånene i realiteten kun blev ydet for at sikre opretholdelsen af NMH's urentable virksomhed.
 - En anden europæisk stålvirksomhed pegede på, at de statslige lån til NMH allerede virkede konkurrencefordrejende i de sektorer, hvor NMH konkurrerer med den pågældende virksomhed.
 - En national brancheorganisation af stålørproducenter tilsluttede sig Kommissionens umiddelbare opfattelse af, at delstaten Bayerns lån til NMH kunne udgøre statsstøtte i strid med EKSF-traktaten og stålstøttereglerne. Den opfordrede Kommissionen til i sin beslutning at kræve, at delstaten Bayern skulle tilbagesøge støtten, også selv om det måtte indebære, at virksomheden gik konkurs, således som det ville være tilfældet med en privat virksomhed, der ikke får nogen hjælp fra staten.
 - Et advokatfirma, der repræsenterede en stålørproducent, som konkurrerer med NMH-datterselskabet RNM, havde foretaget en analyse af de finansieringsforanstaltninger, delstaten Bayern havde truffet, på grundlag af oplysningerne i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*, og havde draget den konklusion, at der var tale om statsstøtte i strid med stålstøttereglerne. Advokaterne pegede på, at støtten indirekte også kom RNM til gode, og at en direkte konkurrent til deres mandant således ville modtage ulovlige subsidier.
 - En anden stålørproducent pegede på muligheden for, at konkurrenten RNM ville kunne profitere af den finansielle støtte til NMH, og understregede, at virksomheden kun skulle tilbagebetale lånet, hvis den havde haft overskud året før. Men eftersom virksomheden på intet tidspunkt i sin levetid havde haft noget overskud, kunne staten ikke forvente nogen tilbagebetaling, og lånene måtte derfor betragtes som statsstøtte i strid med fællesmarkedet.
- Disse bemærkninger blev videregivet til den tyske forbundsregering ved skrivelse af 22. august 1995, med opfordring til at fremsætte bemærkninger hertil. De tyske myndigheder svarede med skrivelse af 18. september 1995, hvori de fastholdt, at lånene kun måtte ses i

sammenhæng med den bayerske delstatsregerings privatiseringsplan. Ifølge forbundsregeringen blev lånene ydet med det formål at sikre virksomhedens fortsatte beståen, indtil privatiseringen havde fundet sted. Da Kommissionen i sin beslutning fra april 1995 havde fastslået, at de offentlige midler, der var nødvendige for denne privatisering, udgjorde ulovlig statsstøtte, kunne privatiseringsplanen først gennemføres, når EF-Domstolen havde kendt beslutningen ugyldig, hvilket forbundsregeringen gik ud fra. For ikke at vanskeliggøre afhændelsen af Bayerns anparter i NHM og LSW efter den forventede annullation af beslutningen anmodede forbundsregeringen Kommissionen om, såfremt den i sin endelige beslutning fastslog, at der var tale om statsstøtte at udskyde sit påbud om tilbagesøgning af støtten, indtil EF-Domstolen havde afsagt dom i sagen.

II

På grundlag af de foreliggende oplysninger kan sagen opsummeres således:

Den 16. april 1987 gik Eisenwerk-Gesellschaft Maximilianshütte (»Maxhütte«) konkurs. Kuratoren besluttede at videreføre virksomheden og udarbejde en omstrukturingsplan. Ved midten af 1990 blev Maxhütte under konkurs overtaget af to nystiftede selskaber. Neue Maxhütte Stahlwerke GmbH (NMH) overtog den tidligere Maxhüttes aktiviteter inden for EKSF-området, medens Rohrwerke Neue Maxhütte GmbH (RNM) overtog stål-rørsproduktionen. NMH ejer 85 % af RNM, de resterende 15 % ejes af Kühnlein, Nürnberg, som er hovedforhandler af stål-rørene.

De oprindelige anpartshavere i NMH ved delstaten Bayern (45 %), Thyssen Edelstahlwerke AG (5,5 %), Thyssen Stahl AG (5,5 %), Lech-Stahlwerke GmbH (11 %), Krupp Stahl AG (11 %), Klöckner Stahl GmbH (11 %) og Mannesmann Röhrenwerke AG (11 %). Bayern overtog i 1988 19,734 % af kapitalen i LSW for at sætte denne i stand til at blive anpartshaver i NMH. I sin beslutning af 26. juli 1988 fastslog Kommissionen, at statens deltagelse i de to virksomheder ikke var forbundet med noget element af statsstøtte⁽¹⁾.

I august 1992 meddelte den tyske forbundsregering Kommissionen, at Bayerns delstatsregering havde til hensigt at yde NMH et lån på 10 mio. DM (5,3 mio. ECU). Kommissionen fandt, at dette lån ikke ville være at

betragte som statsstøtte, da alle de private anpartshavere var rede til at yde lån på samme vilkår af en størrelsesorden svarende til deres kapitalandel. Delstaten Bayern optrådte således på samme måde som virksomhedens private anpartshavere. Denne beslutning og begrundelsen for den blev meddelt den tyske regering ved brev af 2. februar 1993⁽²⁾.

I henhold til et aftale af 7. december 1992 og 3. marts 1993 solgte Klöckner Stahl GmbH sin anpart i NMH til Annahütte Max Aicher GmbH & Co. KG (i det følgende benævnt »Annahütte«), Hammerau, for 1,00 DM (0,53 ECU). Den 14. juni 1993 solgte Krupp Stahl AG, Thyssen Stahl AG og Thyssen Edelstahlwerke AG deres anparter i NMH til LSW for 200 000 DM (106 382 ECU). Forbundsregeringen underrettede ved brev af 9. december 1994 Kommissionen om, at afhændelsen af anparter havde fundet sted uafhængigt af kreditorernes samtykke. Ved brev af 18. september 1995 meddelte de tyske myndigheder Kommissionen, at afhændelsen af de fire selskabers anparter til de to virksomheder, der tilhører Aicher-gruppen, først formelt var trådt i kraft pr. 21. marts 1994, efter at Bayerns delstatsregering havde givet sit samtykke hertil som krævet i virksomhedens stiftelsesoverenskomst.

De nuværende ejerforhold kan således opsummeres således:

Delstaten Bayern	45 %
LSW	33 %
Annahütte	11 %
Mannesmann Röhrenwerke AG	11 %.

LSW og Annahütte kontrolleres af Aicher.

NMH's årlige produktion udgør ca. 299 000 tons råstål (kapacitet: 444 000 tons), 81 000 tons halvfabrikata og ca. 85 000 tons lette og svære profiler (kapacitet: 258 000 tons). NMH-datterselskabet RNM producerer ca. 70 000 tons rør (kapacitet: 136 000 tons). NMH har for øjeblikket 1 040 ansatte RNM har 560. Virksomheden har ikke haft overskud, siden den blev oprettet ved midten af 1990. Ved udgangen af 1994 udviste regnskaberne et akkumuleret underskud på 156,4 mio. DM (83,19 mio. ECU). I 1993 var tabet på ca. 88 mio. DM (46,8 mio. ECU) med en omsætning på 216 mio. DM (114,9 mio. ECU). 25 % af underskuddet kunne tilskrives den resultatoverførselsaftale, der var indgået med RNM. I 1994 havde NMH med en omsætning på i alt 284 mio. DM (151 mio. ECU), et underskud på godt 44 mio. DM (23,4 mio. ECU), hvoraf en tredjedel, skyldtes overførselsaftalen med RNM.

⁽¹⁾ Se Attende Beretning om Konkurrencepolitikken (1988), nr. 198, s. 163.

⁽²⁾ Kommissionens beslutning af 23. december 1992, se Bull. 12-1992, punkt 1. 3. 78.

Siden marts 1992, da Thyssen, Krupp og Klöckner meddelte de øvrige anpartshavere, at de havde til hensigt at afhænde deres anpart, har Bayerns regering bestræbt sig på at få opstillet en bæredygtig plan for privatisering og omstrukturering af virksomheden. Den bayerske virksomhedsejer Max Aicher, der via LSW også havde anpart i NMH, foreslog at omstrukturere virksomheden på basis af den traditionelle højovnsteknologi og udnytte de synergi-effekter, en sammenlægning af de bayerske stålvirksomheder NMH, Annahütte og LSW kunne give. Delstaten Bayerns omkostninger ved denne plan blev anslået til 200 mio. DM (106,4 mio. ECU). Den nürnbergerske rørforhandler Manfred Kühnlein, der ejede 15 % af RNM, foreslog en såkaldt MARS-plan gående ud på, at en gruppe bestående af 14 virksomheder skulle gå sammen om at anvende en ny genbrugsteknik for bilkarrosserier, som Voest Alpine AG og Mercedes Benz AG havde udviklet. Delstaten Bayerns omkostninger ved denne plan blev anslået til i alt 280 mio. DM (148,9 mio. ECU). I 1993 foretog den tyske virksomhed WASTE Management GmbH, som tilhører den amerikanske genbrugsspecialist WMX Technologies Inc., en feasibilityundersøgelse angående gennemførligheden af dette bilgenbrugsprogram og kom i begyndelsen af 1994 frem til den konklusion, at planen ikke var økonomisk holdbar. Bayerns delstatsregering besluttede sig i marts 1994 endeligt for Aichers plan. I maj 1994 underrettede forbundsregeringen Kommissionen om de finansielle foranstaltninger, delstaten Bayern havde til hensigt at træffe i forbindelse med Aicher-planen.

Delstaten Bayern og Max Aicher GmbH & Co. KG indgik den 27. januar 1995 aftale om, at Bayern skulle afstå sine 45 % i NMH til Max Aicher GmbH & Co. KG for 3,00 DM (1,59 ECU) og overtage 80,357 % af virksomhedens underskud frem til udgangen af 1994. Underskuddet blev rent faktisk på 156,4 mio. DM (83,19 mio. ECU), hvoraf delstaten Bayern således ifølge denne aftale skulle dække de 125,7 mio. DM (67,81 mio. ECU). De lån, delstaten Bayern havde ydet virksomheden i egenskab af anpartshaver, kunne ifølge aftalen modregnes i dette beløb, så snart aftalen trådte i kraft. Parterne aftalte desuden, at delstaten Bayern skulle stille op til 56 mio. DM (29,78 mio. ECU) til rådighed til bestemte investeringer. I endnu en aftale af 27. januar 1995 enedes delstaten Bayern og Max Aicher om, at delstaten skulle sælge sine 19,734 % af LSW til Max Aicher for 1,00 DM (0,53 ECU) og indskyde et »udligningsbeløb« på 20 mio. DM (10,63 mio. ECU) i LSW.

Forbundsregeringen underrettede Kommissionen om det ovenfor beskrevne finansieringsprojekt. Den 4. april 1995 fastslog Kommissionen, at der var tale om statsstøtte, som

følgelig ikke måtte komme til udbetaling. Aftalerne trådte derfor ikke i kraft, da de var indgået under forbehold af Kommissionens godkendelse.

Ifølge oplysningerne fra forbundsregeringen har delstaten Bayern ydet følgende lån til Neue Maxhütte Stahlwerke GmbH:

Kontrakt dato	Beløb (DM)
25./29. marts 1993	720 000
17./18. august 1993	6 400 000
20./29. december 1993	4 500 000
28. januar/3. februar 1994	4 200 000
24./28. februar 1994	12 800 000
31. marts/7. april 1994	7 000 000
5./9. maj 1994	3 100 000
31. maj/6. juni 1994	5 000 000
juli 1994	2 300 000
august 1994	3 875 000
I alt	49 895 000

Lånene blev ydet over ti år og med en rente på 7,5 % p.a. De skulle tilbagebetales i årlige rater, men kun hvis NMH havde overskud året før.

I tilslutning til de første tre af de ovennævnte lån havde også andre anpartshavere i NMH og RNM ydet lån til virksomhederne på samme vilkår: I det første tilfælde var der tale om et lån på 176 000 DM fra LSW, der på det tidspunkt ejede 11 % af NMH, og et lån på 54 000 DM fra virksomhedsejeren Kühnlein, som ejede 15 % i RNM. Det andet lån blev bakket op af et lån på 1,5 mio. DM fra LSW, som på det tidspunkt ganske vist formelt endnu kun ejede 11 % i NMH, men som allerede den 14. juni 1993 havde indgået aftale med Thyssen og Krupp om overtagelse af yderligere 22 %, samt et lån på 270 000 DM fra Kühnlein. I det tredje tilfælde drejede det sig om et lån på 1,1 mio. DM fra Annahütte, der på det tidspunkt ganske vist endnu ikke formelt var blevet anpartshaver, men som i marts 1993 havde indgået aftale med Klöckner Stahl GmbH (nu Stahlwerke Bremen GmbH) om overtagelse af dennes anpart på 11 %. NMH's øvrige anpartshavere har siden februar 1993 ikke længere ydet lån til virksomheden. De resterende syv lån fra delstaten Bayern blev ikke fulgt op af lån fra virksomhedens andre anpartshavere.

III

Den tyske forbundsregering har fremsat sine bemærkninger til Kommissionens beslutning om at indlede procedure i sagen og til de bemærkninger, der er fremkommet fra de øvrige medlemsstater og fra anden side. Forbundsregeringen fastholder, at de anfægtede lån udelukkende skal ses i sammenhæng med privatiserings- og omstruktureringsplanen og ikke kan betragtes som statsstøtte.

Ifølge forbundsregeringen besluttede delstaten Bayern i 1992 at skille sig af med sine anpartar i NMH og søge at finde en industriel løsning for virksomhedens fremtid. Bayerns delstatsregering havde vanskelige forhandlinger med flere mulige industripartnere, som strakte sig over hele 1993 og indtil marts 1994. I maj 1994 underrettede den Kommissionen om de foranstaltninger, den agtede at træffe i forbindelse med Aicher-planen. Ifølge forbundsregeringen ville NMH, der kørte med underskud, ikke have kunnet overleve denne periode uden tilførsel af likvide midler fra sine anpartshavere. Delstaten havde ydet de anfægtede lån for at sikre den planlagte afhændelse af sin anpart. Da delstaten Bayern med 45 % var NMH's hovedanpartshaver, svarede disse lån til en solvent anpartshavers normale adfærd i en markedsøkonomi, også selv om de øvrige anpartshavere, som tilsammen besad majoriteten, ikke var rede til at medvirke ved denne finansiering.

Forbundsregeringen har henvist til de udtalelser, den fremsatte i sagen angående den planlagte finansiering af privatiserings- og omstrukturingsplanen, hvor den nævnte eksempler på tilsvarende adfærd fra private långiveres side. Den pegede i særdeleshed på den private koncern Schörghubers adfærd i relation til Heilit & Woerner Bau AG (¹).

Efter forbundsregeringens opfattelse kan man ikke tage de andre NMH-anpartshaveres adfærd i perioden fra marts 1993 til august 1994 som målestok for, hvordan markedsøkonomiske investorer normalt opfører sig.

Thyssen, Krupp og Klöckner besluttede i marts 1992 at trække sig ud af NMH, efter at de hver især havde ydet virksomheden lån på 1,1 mio. DM (0,58 mio. ECU). Derefter kunne man ikke længere forvente af dem, at de skulle medvirke ved finansieringen af den tabsgivende virksomhed NMH.

Anpartshaverne Kühnlein og Aicher ophørte ifølge forbundsregeringen med at finansiere NMH i henholdsvis august og december 1993, fordi der var usikkerhed

(¹) Se nærmere herom i Kommissionens beslutning af 23. december 1992, Bull. 12-1992, punkt 1.3.78.

omkring gennemførelsen af deres planer for virksomhedens fremtid, hvorimod Mannesmann kun interesserede sig for RNM og ikke var rede til at skyde kapital i NMH.

Forbundsregeringen finder således, at delstaten Bayern med de lån, den ydede NMH i sin egenskab af hovedanpartshaver, handlede som en normal privat investor, der råder over tilstrækkelige finansielle midler til at sikre den pågældende virksomheds overlevelse.

Forbundsregeringen finder desuden, at der ved vurderingen af lånene til NMH må tages hensyn til, at virksomheden kun har en ubetydelig markedsandel på det europæiske stålmarked — ifølge forbundsregeringens beregninger kun ca. 0,2 %.

IV

Neue Maxhütte Stahlwerke GmbH er en virksomhed, der falder ind under EKSF-traktatens artikel 80, eftersom den fremstiller produkter, der er opført i bilag I til EKSF-traktaten, hvilket indebærer at den er underlagt EKSF-traktaten og stålstøttereglerne.

I henhold til EKSF-traktatens artikel 4, litra c), foreligger der statsstøtte ved enhver overførsel af offentlige midler til statslige eller private stålvirksomheder i form af kapitalindskud, kapitaltilførsler og lignende finansieringsforanstaltninger, når der ikke er tale om at indskyde ansvarlig kapital i virksomheden i overensstemmelse med normal markedsøkonomisk investeringspraksis med udsigt til fremtidigt afkast eller anden form for forretning (²).

Delstaten Bayerns lån på i alt 49,895 mio. DM (26,53 mio. ECU) til NMH udgør en overførsel af offentlige midler til en stålvirksomhed. Det må følgelig undersøges, om denne overførsel kan betragtes som indskud af risikovillig kapital efter normal markedsøkonomisk investeringspraksis med udsigt til fremtidig forrentning eller anden form for afkast.

Ved vurderingen af, om en konkret tilførsel af offentlige midler stemmer med normal markedsøkonomisk praksis, har Kommissionen altid lagt til grund, hvordan en privat investor, der befinder sig i nøjagtig samme situation som staten, ville forholde sig. Ved vurderingen af, om der var økonomisk fornuft i at investere i den her omhandlede virksomhed, ville de private anpartshavere se på virksom-

(²) Se EF-Domstolens dom i sag C-40/85, Belgien mod Kommissionen, Sml. 1986, s. 2321, 2345, sag C-303/88, Italien mod Kommissionen, Sml. 1991, s. I-1433, I-1476, Kommissionens beslutning nr. 3855/91/EKSF af 27. november 1991, EFT nr. L 362 af 31. 12. 1991, s. 57, afsnit II, femte punktum, og Kommissionens meddelelse til medlemsstaterne om offentlige virksomheder, EFT nr. C 307 af 13. 11. 1993, s. 3, nr. 10-21.

hedens særlige økonomiske situation. En privat anpartshaver må antages ikke at være rede til at investere i en virksomhed i økonomiske vanskeligheder, hvis ikke de øvrige anpartshavere også er villige til at yde et bidrag svarende til størrelsen af deres andel.

Efter tysk ret skal anpartshaverlån, som er ydet eller eftergivet under omstændigheder, hvor en virksomhed befinder sig i en sådan finansiel situation, at den enten må gå konkurs eller have tilført yderligere ansvarlig kapital, behandles som et indskud af egenkapital i tilfælde af konkurs (såkaldt »eigenkapitalersetzende Darlehen«, jf. §§ 32a og 32b i den tyske anpartsselskabslov, »Gesetz betreffend die Gesellschaften mit beschränkter Haftung«). I betragtning heraf må anpartshaverlån, som ydes for at forhindre en virksomhed i at træde i betalingsstandsning og derefter gå konkurs, principielt sidestilles med tilførsel af egenkapital. Den tyske anpartsselskabslov bygger på princippet om, at en anpartshaver kun må indskyde yderligere ansvarlig kapital, hvis også de øvrige anpartshavere indskyder kapital af en størrelsesorden svarende til deres anpart (§ 26, stk. 2). En anpartshaver er principielt ikke forpligtet til at tilføre selskabet egenkapital ud over den af ham tegnede kapitalandel (§ 707 i Bürgerliches Gesetzbuch), heller ikke selv om det indebærer, at selskabet må standse betalingerne.

I perioden fra marts 1993 til august 1994 var det delstaten Bayern, som ejede 45 % af kapitalen i NMH, der tilførte selskabet 94,15 % af den likviditet, som anpartshaverne tilsammen tilvejebragte for at holde den tabsgivende virksomhed oven vande. Kun i perioden mellem marts 1993 og december 1993 blev der ydet lån på samme vilkår som delstaten Bayern fra en anden anpartshaver (LSW), en anpartshaver i NMH-datterselskabet RNM (Kühnlein) og Annahütte. Kühnlein, som ejer 15 % af RNM, tegnede sig for henholdsvis 5,7 % og 3,3 % af det samlede lån, der blev ydet ved udgangen af marts 1993 og i august 1993. LSW, som tilhører Aicher-gruppen, og Annahütte bidrog med henholdsvis 18,5 % og 18,4 % af de lån, der blev ydet i marts og i august 1993, samt med 19,6 % af dem, der blev ydet i december 1993. På det tidspunkt ejede LSW formelt kun 11 % af kapitalen, og Annahütte havde formelt endnu ingen andel i NMH, eftersom Bayerns delstatsregering først den 21. marts 1994 godkendte selskabets overtagelse af Klöckners, Thyssens og Krupps anparter.

Både Kühnlein og Aicher-gruppen forhandlede på det tidspunkt, hvor de ydede disse lån, om overtagelse af majoriteten i NMH. Begge fremlagde planer, ifølge hvilken delstaten Bayern bl.a. skulle dække tabene i NMH med økonomisk støtte på mellem 200 og 280 mio.

DM. I Aicher-gruppens plan, som blev anmeldt til Kommissionen, var der tale om dækning af godt 80 % af de tab, NMH havde haft siden virksomhedens stiftelse. Bayern skulle have givet fuldt afkald på alle fordringer i forbindelse med disse lån og tilført yderligere midler, ved hjælp af hvilke virksomheden bl.a. skulle afdrage lån fra andre anpartshavere. Delstatsregeringen i Bayern gjorde det under forhandlingerne klart, at den ud fra ønsket om at sikre virksomhedens overlevelse ikke ville kræve de lån, den havde ydet, tilbagebetalt. Kühnlein og Aicher havde således gode grunde til at medvirke ved ydelsen af de første tre lån i marts, august og december 1993. Begge håbede at kunne overtage majoriteten i NMH, efter at lånene praktisk taget var blevet indfriet via delstaten Bayerns salg af sine anparter.

Aicher-gruppen tegnede sig via LSW og Annahütte for godt 20 % af alle de lån, der blev ydet i marts, august og december 1993. Gruppens beslutning om at medvirke ved finansieringen af NMH via LSW og Annahütte beroede ikke på størrelsen af deres faktiske eller forventede anpart i virksomheden, men afspejlede derimod Aicher-gruppens forventning om, at 80 % af NMH's samlede gæld blev overtaget af delstaten Bayern før privatiseringen, hvilket førte til beregning af den ovenfor angivne tabsdækning i privatiserings- og omstruktureringsplanen. Denne procentsats blev også nævnt i forbindelse med den foreslåede tabsdækning i NMH, som Kommissionen afviste at godkende i sin beslutning af 4. april 1995. LSW havde på det tidspunkt, hvor de første to lån blev ydet, dvs. i marts og august 1993, formelt kun 11 % af kapitalen i NMH. Da det andet lån blev ydet, havde LSW allerede indgået aftale med Krupp og Thyssen om overtagelse af yderligere 22 %. Annahütte var på tidspunktet for ydelsen af det tredje lån ikke anpartshaver i NMH, og selskabets eneste forbindelse med virksomheden bestod i, at det havde indgået aftale med Klöckner om overtagelse af en anpart på 11 %. Dette tyder på, at Aicher-gruppens vigtigste motiv var muligheden for at kunne virkeliggøre sin egen plan om overtagelse af majoriteten i NMH, og formålet var i forhandlingerne med delstaten Bayern at signalere vilje til at tilføre kapital til NMH af en størrelsesorden, der svarede til den procentuelle størrelse af de midler, delstaten skulle yde til dækning af NMH's tab. Aicher-gruppen ophørte i begyndelsen af 1994, umiddelbart før Bayerns delstatsregering endeligt besluttede sig for Aicher-planen, med enhver finansiering af NMH og tilførte heller ikke siden hen midler til virksomheden, efter at gruppen var blevet udset til at være dens fremtidige majoritets-anpartshaver. Gruppen satte sin lid til Bayerns vilje til at holde NMH oven vande, indtil Kommissionen havde godkendt delstatens tilførsel af yderligere offentlige midler til den.

Kühnlein ophørte med at skyde penge i NMH, da det endeligt blev klart, at hans plan ikke ville blive gennemført.

Det må følgelig konstateres, at Kühnleins og Aicher-virksomhedernes adfærd ikke oprindeligt var motiveret af deres kapitalinteresser i NMH, men derimod af forhandlingerne med delstaten Bayern om subsidieret overtagelse af majoriteten i NMH. Ved vurdering af statens medvirken ved finansieringen af NMH i perioden fra marts til december 1993 kan deres adfærd derfor ikke tjene som målestok for en privat investors normale markedsøkonomiske adfærd.

De tidligere private anpartshavere Krupp, Klöckner og Thyssen besluttede i marts 1992 at trække sig ud af NMH, ikke at tilføre mere kapital og afhænde deres anparter. De var ikke rede til at indskyde flere penge, end de allerede havde gjort. Dette må betragtes som en normal adfærd, idet det var udslag af virksomhedernes ønske om at skille sig af med en tabsgivende kapitalandel med færrest mulige tab.

Mannesmann Röhrenwerke AG var anpartshaver i NMH, men ikke villig til at yde noget finansielt bidrag til virksomhedens omstrukturering. Ønsket om at sikre RNM en fortsat førende position i branchen kan ganske vist være forklaringen på, at selskabet opførte sig anderledes end Krupp, Thyssen og Klöckner, men er ikke noget bevis på, at det offentlige optrådte som en normal markedsøkonomisk investor. Hvis det havde været økonomisk fornuftigt og rentabelt af yde NMH lån, ville den private virksomhed Mannesmann også have gjort det.

De andre private anpartshavere i NMH har ikke medvirket ved finansieringen af NMH siden marts 1992. Kun Kühnlein og Aicher-gruppen, som konkurrerer indbyrdes om ved hjælp af subsidier at overtage majoriteten i NMH, har ydet mindre lån i perioden mellem marts 1993 og august 1994.

Det må følgelig fastslås, at delstaten Bayern på intet tidspunkt kunne forvente at få nogen af lånet på i alt 49,895 mio. DM (26,53 mio. ECU) tilbagebetalt. Hvis NMH havde indgivet konkursbegæring, ville lånene være blevet behandlet som egenkapital, og delstaten ville da først have fået lånet tilbage, når alle de øvrige kreditorer var blevet fyldestgjort, hvilket var højst usandsynligt. Bortset derfra var delstaten Bayern også hele tiden indstillet på at give afkald på disse lån ud fra ønsket om at få afhændet sine

anparter i NMH og sikre arbejdspladser i den kriseramte region Oberpfalz.

Forbundsregeringen er af den opfattelse, at delstaten Bayerns lån til NMH havde til formål at muliggøre udarbejdelsen og gennemførelsen af en privatiserings- og omstrukturingsplan, som i sidste instans ville sikre virksomhedens fremtid som en bæredygtig og rentabel stålvirksomhed. Forbundsregeringen finder, at delstaten Bayern med disse finansieringsforanstaltninger handlede som en normal solvent anpartshaver, der i en markedsøkonomi søger at sikre en virksomheds såvel forretningsmæssigt som socialt forsvarlige overgang til udelukkende privat ejerskab.

I sine overvejelser angående disse aspekter har Kommissionen specielt baseret sig på EF-Domstolens førnævnte dom i sag C-303/88 samt dens dom i sag C-305/89⁽¹⁾. Domstolens udtalte i disse domme bl.a., at kapitaltilførsler fra en offentlig kapitalindskyder må betragtes som statsstøtte, når der ikke, heller ikke på lang sigt, er udsigt til nogen forrentning af kapitalen. Også med hensyn til de andre aspekter ved private investorers adfærd, som blev berørt i EF-Domstolens domme i sag C-303/88 og C-305/89, er delstaten Bayerns tilførsel af kapital til NMH ikke forenelig med en normal investors adfærd. Der var ingen udsigt til nogen økonomisk fordel af kapitaltilførslen, heller ingen indirekte eller immaterielle fordele. Det fremgår klart af omstændighederne i denne sag, at der ved delstaten Bayerns finansielle foranstaltninger aldrig var nogen udsigt til noget afkast, hverken på kort eller lang sigt. Lånene skulle bruges til dækning af virksomhedens tab for at afværge betalingsstandsning og efterfølgende konkurs i den periode, hvor den statssubsidierede privatisering blev forberedt. Det blev ikke betragtet som værende muligt — og det var heller ikke tilsigtet — at tilbagekræve de lån, der blev ydet for at holde NMH oven vande i perioden fra marts 1993 til august 1994.

Inden for EF-traktatens anvendelsesområde vurderer Kommissionen sådanne midler til sikring af en virksomheds fortsatte beståen under udarbejdelse og fastlæggelse af en omstrukturingsplan ud fra et sæt rammebestemmelser for statsstøtte til redning og omstrukturering af kriseramte virksomheder⁽²⁾. Disse rammebestemmelser gælder dog ikke for virksomheder, der falder ind under

⁽¹⁾ Italien mod Kommissionen, Sml. 1991, s. I-1603 (»Alfa Romeo«).

⁽²⁾ EFT nr. C 368 af 31. 12. 1994, s. 12.

EKSF-traktatens artikel 80, da rednings- og omstrukturingsstøtte ikke anses at være forenelig med fællesmarkedet efter stålstøttereglerne.

Da delstaten Bayern ydede de anfægtede lån, handlede den således ikke i overensstemmelse med en privat investors normale adfærd i en markedsøkonomi. De eksempler, forbundsregeringen har fremført, kan ikke tjene som bevis på det modsatte. Kommissionen gav i sin beslutning af 4. april 1995 en udførlig begrundelse for, hvorfor disse eksempler ikke kan tjene som bevis for, at en privat investor også uden rimelig udsigt til økonomiske fordele ville være rede til at tilføre kapital. I overensstemmelse hermed har EF-Domstolen i ovennævnte sag C-303/88 også udtalt, at »når kapitaltilførsler fra en offentlig investor selv på længere sigt ikke kan forventes at give noget afkast, må de betragtes som statsstøtte (...)».

Heller ikke det eksempel, der blev fremført angående den private bayerske Schörghuber-gruppe, som afstod sine interesser i Heilit & Woerner Bay AG til Walter Bau AG efter tilførsel af midler til dækning af virksomhedens tab, kan tjene som belæg for, at private investorer skulle være rede til at holde en tabsgivende virksomhed i live blot for at opfylde en angivelig samfundsmæssig forpligtelse i en socialt orienteret markedsøkonomi. Det er ganske vist rigtigt, at private virksomheder på samme måde som privatpersoner undertiden stiller midler til rådighed til velgørende eller almennyttige formål, men en sådan adfærd adskiller sig i bund og grund fra en markedsøkonomisk orienteret privat investors adfærd og kan derfor ikke anvendes som målestok ved en sammenligning mellem den måde, hvorpå en offentlig instans handler, og den måde, hvorpå en typisk investor i en markedsøkonomi handler.

Delstaten Bayerns handlemåde i den her omhandlede sag kan være dikteret af et ønske om at forhindre sociale problemer i en kriseramt region, undgå at blive holdt ansvarlig for en virksomheds konkurs og hjælpe en kriseram virksomhed med at komme på fode igen. Sådanne motiver er typiske bevæggrunde for ydelse af statsstøtte. Men det bevirker ikke, at en således motiveret støttet ikke kan udgøre statsstøtte efter EKSF-traktatens artikel 4, litra c), og artikel 1 i stålstøttereglerne.

Der må derfor drages den konklusion, at de anpartshaverlån på i alt 49,895 mio. DM (26,53 mio. ECU), som delstaten Bayern i perioden fra marts 1993 og august 1994

har ydet NMH, udgør statsstøtte. Statsstøtteelementet i disse lån ligger ikke i en særlig gunstig rentesats, men derimod i selve ydelsen af lånene.

Disse lån må sidestilles med tilførsel af egenkapital, da delstaten Bayern som långiver kun ville have fået tilbagebetalt lånet i årlige rater, hvis virksomheden havde overskud året før. Dette er normalt ved kapitaltilførsler. Delstaten Bayern havde på intet tidspunkt rimelig udsigt til at få tilbagebetalt lånet. Selve lånet må derfor betragtes som en anpartshavers indskud af egenkapital i et kriseram GmbH.

I henhold til EKSF-traktatens artikel 4, litra c), må der ikke ydes statsstøtte til stålvirksomheder. I de stålstøtteregler, som blev vedtaget af Rådet med enstemmighed på grundlag af EKSF-traktatens artikel 95, fastsættes det, at bestemte former for støtte kan anses at være forenelige med fællesmarkedet. Det gælder bl.a. støtte til forskning og udvikling (artikel 2), støtte til miljøbeskyttelse (artikel 3) og støtte til lukning (artikel 4) samt støtte ydet i henhold til generelle regionalstøtteordninger til investeringer i bestemte områder inden for Fællesskabet (artikel 5). Støtten til NMH falder ikke ind under nogen af disse kategorier. Rednings- og omstrukturingsstøtte kan ikke anses at være forenelig med fællesmarkedet efter stålstøttereglerne.

V

Kommissionen må følgelig fastslå, at det beløb på i alt 49,895 mio. DM (26,53 mio. ECU), som delstaten Bayern i perioden fra marts 1993 til august 1994 ydede EKSF-stålvirksomheden Neue Maxhütte Stahlwerke GmbH i form af lån, udgør statsstøtte, som ikke er forenelig med EKSF-traktaten og stålstøttereglerne.

Enhver ulovligt ydet statsstøtte skal principielt kræves tilbagebetalt. Denne tilbagebetaling skal ske i overensstemmelse med de efter tysk ret gældende procedurer og bestemmelser, og der påløber rente fra tidspunktet for støttens ydelse efter den sats, der lægges til grund ved vurderingen af regionalstøtteordninger.

At NMH kun har en ubetydelig markedsandel på det europæiske marked for stålprodukter, er uden betydning for, om den ulovligt ydede statsstøtte skal tilbagebetales.

Enhver statsstøtte ydet til EKSF-stålvirksomheder uden at være godkendt af Kommissionen efter EKSF-traktaten eller stålstøttereglerne er ulovlig, uanset om støtten på grund af de modtagende virksomheders størrelse kun vil føre til relativt ubetydelige konkurrencefordrejninger eller ej.

Der findes intet retligt grundlag til at udskyde krav om tilbagebetaling af ulovligt ydet statsstøtte, som er ydet uden at afvente Kommissionens forudgående godkendelse af støtten som værende forenelig med fællesmarkedet. EKSF-traktaten og stålstøttereglerne gælder for alle stålvirksomheder uden forskel. Ingen virksomhed må kunne drage fordel af statens beredvillighed til at tilføre den offentlige midler i strid med dens forpligtelser efter stålstøttereglernes artikel 6, stk. 2.

Der er ingen grund til i den foreliggende sag at udskyde kravet om tilbagebetaling af den ulovligt ydede statsstøtte, indtil EF-Domstolen og De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans har truffet afgørelse i sagerne C-158/95 og T-129/95. Klager mod kommissionsbeslutninger om, at en påtænkt finansiering af en stålvirksomhed udgør statsstøtte, som derfor ikke må ydes, har ingen opsættende virkning. Den virksomhed, som vil blive begunstiget af den påtænkte foranstaltning, må ikke modtage nogen statslig støtte, som sætter den i stand til at fortsætte sin virksomhed, indtil domstolens endelige afgørelse foreligger. At Kommissionen og en medlemsstat ikke har samme opfattelse af, hvorvidt en planlagt finansieringsforanstaltning udgør statsstøtte, betyder ikke, at den pågældende virksomhed kan begunstiges med driftsstøtte, som det i alle andre tilfælde er forbudt at yde til virksomheder i EKSF-stålsektoren —

VEDTAGET FØLGENDE BESLUTNING:

Artikel 1

Det beløb på i alt 49,895 mio. DM, som delstaten Bayern har ydet i form af lån til stålvirksomheden Neue

Maxhütte Stahlwerke GmbH, Sulzbach-Rosenberg, i ti trancher i perioden mellem marts 1993 og august 1994, udgør statsstøtte, som er uforenelig med fællesmarkedet og ulovlig i henhold til EKSF-traktaten og beslutning nr. 3855/91/EKSF.

Artikel 2

Tyskland skal kræve støtten tilbagebetalt af den begunstigede virksomhed. Beløbet skal tilbagebetales i overensstemmelse med de efter tysk ret gældende procedurer og bestemmelser med tillæg af rente, der fra tidspunktet for støttens ydelse beregnes efter den sats, der lægges til grund ved vurderingen af regionalstøtteordninger.

Artikel 3

Tyskland underretter senest to måneder efter meddelelsen af nærværende beslutning Kommissionen om, hvilke foranstaltninger der er truffet for at efterkomme beslutningen.

Artikel 4

Denne beslutning er rettet til Forbundsrepublikken Tyskland.

Udfærdiget i Bruxelles, den 18. oktober 1995.

På Kommissionens vegne

Karel VAN MIERT

Medlem af Kommissionen

KOMMISSIONENS BESLUTNING

af 31. oktober 1995

om pålæg til den tyske regering om at fremlægge alle oplysninger om Volkswagen-koncernens investeringsprojekter i de nye tyske delstater og om støtten hertil

(C 62/91 ex NN 75, 77, 78 og 79/91)

(Kun den tyske udgave er autentisk)

(Tekst af betydning for EØS)

(96/179/EF)

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE
FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 5, 92 og 93,

under henvisning til aftalen om Det Europæiske Samarbejdsområde, særlig artikel 61 og 62, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Den 18. december 1991 besluttede Kommissionen at indlede proceduren efter EF-traktatens artikel 93, stk. 2, angående forskellige statsstøtteprojekter til fordel for VW-koncernen i Thüringen og Sachsen (⁽¹⁾). Ved brev af 29. januar 1992 indvilgede Tyskland i at suspendere yderligere støtteudbetalinger, indtil proceduren efter EF-traktatens artikel 93, stk. 2, var afsluttet.

Ifølge Kommissionens oplysninger udgjorde den samlede ulovligt udbetalte støtte til VW i form af tilskud, der angiveligt skulle gå til projekterne Mosel II og Chemnitz II i oktober og december 1991, 360,8 mio. DM (191,2 mio. ECU). VW Sachsen har endvidere opnået skattelettelse svarende til 11,4 mio. DM (6,1 mio. ECU) og særafskrivninger på sine investeringer i 1991, hvis størrelse endnu ikke kendes.

- (2) Som led i proceduren vedtog Kommissionen den 27. juli 1994 en endelig beslutning om strukturomlægningsstøtten til Sächsische Automobilbau GmbH (SAB) til virksomhedens bil- og motorfabrikker i Mosel (Mosel I) og Chemnitz (Chemnitz I) og topstykkfabrikken i Eisenach.

På omkring samme tidspunkt meddelte Tyskland, at VW-koncernen ville færdiggøre sine planer om

koncernens nye investeringsprojekter i Mosel og Chemnitz (Mosel II og Chemnitz II) i slutningen af 1994, således at de relevante oplysninger om disse projekter ville blive fremsendt til Kommissionen, så den kunne vurdere den foreslåede regionalstøtte til dem. Inden den endelige beslutning om strukturomlægningsstøtten i 1994 blev de foreløbige reviderede VW-planer forelagt Kommissionen. Fabrikkerne skulle ændres, og investeringerne ville først blive påbegyndt i slutningen af 1994. Støttekontrakterne var endvidere blevet revideret, så tilskuddene blev reduceret til 646,98 mio. DM til Mosel II og 167,3 mio. DM til Chemnitz II. Skattelettelserne ville endvidere blive reduceret til 106,8 mio. DM for Mosel II og til 31,9 mio. DM for Chemnitz II. Det skyldes, at de støtteberettigede investeringer i Mosel II var blevet nedsat til 2 812,9 mio. DM og til 758,8 mio. DM i Chemnitz, medens den forventede beskæftigelse faldt til 2 843 i Mosel II og 786 i Chemnitz.

- (3) Ved udgangen af 1994 samt i de følgende måneder meddelte Tyskland Kommissionen, at VW's investeringsplaner ikke var blevet endeligt udarbejdet.

- (4) Kommissionen anmodede den 12. april 1995 Tyskland om at fremlægge VW's planer for de nye fabrikker. Den modtog intet svar på sit brev.

- (5) Ved brev af 4. august 1995 anmodede Kommissionen indtrængende om de nødvendige oplysninger og truede med et påbud og eventuelt en endelig beslutning på grundlag af de foreliggende oplysninger, hvis Tyskland ikke efterkom anmodningen. Som svar herpå meddelte den tyske regering ved brev af 22. august 1995 Kommissionen, at VW's investeringsplaner endnu ikke forelå. Den meddelte endvidere, at støtten ifølge tysk lov skulle tilbagebetales, hvis VW ikke gennemførte sine investerings- og beskæftigelsesplaner i fuldt omfang.

(¹) EFT nr. C 68 af 17. 3. 1992, s. 14.

- (6) Under disse omstændigheder konkluderer Kommissionen, at Tyskland ikke har fremsendt de nødvendige oplysninger, således at Kommissionen kan vurdere, om statsstøtten til VW-koncernen til projekterne Mosel II og Chemnitz II er i overensstemmelse med EF-traktatens artikel 92. Af støtten er der allerede udbetalt tilskud på 360,8 mio. DM (191,2 mio. ECU), skattelettelser på 11,4 mio. DM (6,1 mio. ECU) og særafskrivninger, hvis størrelse endnu ikke kendes. Det forhold, at støtten eller en del heraf muligvis skal tilbagebetales i henhold til den tyske lovgivning, hvis virksomheden ikke gennemfører sine investerings- og beskæftigelsesplaner fuldt ud, er i denne forbindelse uden betydning.
- (7) På baggrund af ovenstående har Kommissionen i medfør af Domstolens dom af 14. februar 1990 i sag C-301/87 (Boussac), som senere blev fastholdt i dom af 13. april 1994 i forenede sager C-324/90 og C-342/90 (Pleuger)⁽¹⁾, hvor der er tale om overtrædelse af EF-traktatens artikel 93, stk. 3, ret til at vedtage en foreløbig beslutning, hvori det kræves, at den pågældende medlemsstat, i dette tilfælde Tyskland, suspenderer støtten og fremlægger alle de dokumenter og oplysninger for Kommissionen, der er nødvendige, for at den kan vurdere om støtteforanstaltningerne er forenelige med fællesmarkedet. Kommissionen tager til efterretning, at Tyskland som reaktion på procedurens indledning ved skrivelse af 29. januar 1992 har bekræftet, at den suspenderer støtten.

Det skal fremhæves, at hvis den tyske regering ikke efterkommer denne beslutning om at fremlægge alle de fornødne oplysninger inden for den fastsatte frist på seks uger fra meddelelsen af den, kan Kommissionen i overensstemmelse med gældende retspraksis vedtage en endelig beslutning på grundlag af de foreliggende oplysninger. En sådan beslutning kan omfatte et krav om tilbagebetaling af støtten, herunder renter beregnet af den udbetalte støtte til den berørte virksomhed fra udbetalingsdatoen på grundlag af den rentesats, der anvendes til beregning af nettostøtteækvivalenten for de forskellige typer støtte i den pågældende

medlemsstat. Denne foranstaltning er nødvendig for at genoprette den oprindelige situation⁽²⁾ og for at ophæve alle de økonomiske fordele, som den virksomhed, der har modtaget den ulovlige støtte, uretmæssigt har nydt godt af siden det tidspunkt, hvor støtten blev udbetalt —

VEDTAGET FØLGENDE BESLUTNING:

Artikel 1

Tyskland skal inden seks uger fra meddelelsen af denne beslutning fremlægge alle relevante oplysninger og data, så Kommissionen har mulighed for at vurdere, om støtten til Volkswagen-koncernens investeringer i fabrikkerne Mosel II og Chemnitz II i de nye tyske delstater er forenelig med EF-traktatens artikel 92. Oplysningerne skal bl.a. omfatte en detaljeret oversigt over de investeringer, der allerede er gennemført i Mosel II og Chemnitz II, detaljerede reviderede investeringer, kapacitet og produktionsplaner for begge fabrikker samt alle nødvendige oplysninger om de handicaps, VW står over for i de nye delstater på grund af disse projekter.

Oplysningerne skal endvidere omfatte de nuværende støtteplaner og en detaljeret oversigt over den støtte, der hidtil er udbetalt i forbindelse med projekterne. De kan endelig omfatte supplerende oplysninger, som Tyskland finder nyttige for vurderingen af sagen.

Artikel 2

Denne beslutning er rettet til Forbundsrepublikken Tyskland.

Udfærdiget i Bruxelles, den 31. oktober 1995.

På Kommissionens vegne

Karel VAN MIERT

Medlem af Kommissionen

⁽¹⁾ Sml. 1994, s. I-1205.

⁽²⁾ Sag C-142/87, Domstolens dom af 21. 3. 1990, Sml. 1990, s. I-959.